

LEDČICKÉ NOVINY

leden-březen 2018

Vážení spoluobčané,

třebaže první jarní den je už dávno za námi, zima se vlády nemíní jen tak lehce vzdát. Nicméně kalendář vypovídá jasně. Svátky jara - Velikonoce - nám klepou na dveře. Ráda bych vás proto v neděli 1. dubna, na Hod Boží velikonoční, na 16. hodinu, pozvala do kostela sv. Václava na slavnostní koncert spojený se mší. Celebrovat ji bude kněz Martin Brousil. Samozřejmě, vítání jste rovněž U Cinků na velikonočním jarmarku a pečení. Podrobnosti najdete v těchto Novinkách.

*Chtěla bych upozornit na článek našeho čtvrtletníku týkající se **REVIZE KATASTRU NEMOVITOSTÍ**, která v naší obci začne postupně probíhat počátkem dubna. Vlastníci nemovitostí, především v zastavěné části obce, by si měli zkontrolovat, zda mají zápisy nemovitostí v pořádku, protože nesrovnalostí v našem katastru je více než dost.*

V minulém týdnu proběhla kolaudace sociálního zázemí pro sportoviště na Skalce. Stavba bude veřejnosti k užívání předána slavnostně, jak ostatně určují dotační pravidla. Celodenní akce se uskuteční 2. června 2018 v areálu sportoviště. Podotýkám, že všechny letošní významné akce, pořádané obcí, se ponesou v duchu 100. výročí založení Československé republiky. Nejvýznamnější se uskuteční 3. listopadu 2018. Její součástí bude uctění památky padlých v 1. světové válce.

Co nás v letošním roce ještě čeká? Především akce, které právě probíhají: oprava vodních nádrží v zastavěné části obce, dále obnova alejí, stromořadí a sadu mimo zastavěnou část směrem k Jevíněvsi, Mlčechvostům a Černoučkou. Potěšující zprávu jsme v tomto týdnu obdrželi z Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy ČR. Zajistí radost udělá i vám. Naše obec získala dotaci na rekonstrukci školy ve výši 27 milionů Kč. Stavba by měla být dokončena do 31. 12. 2019. Co se týká našich dalších plánů, k nimž řadíme vybudování komunitního domu seniorů, rekonstrukci sběrného dvora a výstavbu víceúčelového hřiště na Skalce, žádosti o příspěvek na spolufinancování jsme podali. Nezbyvá, než počkat na výsledek hodnocení dotčenými ministerstvy. Samozřejmě, budeme vás o něm informovat.

S jarem je spojen každoroční úklid. Nejen v domácnostech, ale také na veřejných prostranstvích. Již tradičně se obec zapojuje do celostátní akce nazvané Uklid'me Česko! Stejně tak tomu bude v letošním roce. Dodávám, že termín je už na dohled. Sejdeme se 7. dubna 2018 v 8 hodin před obecním úřadem. Touto cestou bych chtěla požádat členy spolků a sdružení, pokud jim čas dovolí, aby se do akce zapojili. Předem jim a všem spoluobčanům, kteří se do akce pravidelně zapojují, třeba úklidem veřejného prostranství před vlastními domy, děkuji za vstřícnost a porozumění. Děláme to přece všichni pro sebe. Určitě si přejete, aby naše vesnice i její okolí byly čisté a upravené. Turistům projíždějícím Ledčicemi na Říp, kteří se zde zastavují, aby si jejich děti pohrály na našem krásném hřišti, přejeme, aby si od nás odnášeli jen krásné vzpomínky. Zkrátka a dobře, aby nám všem bylo hezky po duši a do zpěvu.

Krásně to ve sbírce veršů Od jara do jara vyjádřil básník František Hrubín.

*Trávo trávo, jak jsi sladká
pro kůzlátka, pro housátka
a co šťávy pro včeličky
přichystaly jeteličky!*

*Kdo je mladý – ten si zpívá -
a těm starším co pak zbývá?
Přidat se k těm písním taky,
zahnat všelijaké mraky.*

*Krásné a příjemné prožití svátků jara,
ženám hodně koledníků, dětem bohatou
pomlázku a chlapům plnou sklenku ze
srdce přeje*

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

V prvním čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili:

50 let Budka Radek, 50 let Škarohlíd Jan, 55 let Kořínek Zdeněk, 55 let Škarohlídová Iva, 55 let Justa Vlastimil, 55 let Klatovský Zdeněk, 60 let Hýblova Jaroslava, 60 let Hýbl Václav, 60 let Vysoký Jiří, 65 let Kaňka Jaroslav, 70 let Jansa Jaroslav, 70 let Jansová Jana, 75 let Koubová Vlasta, 75 let Králová Miluše, 80 let Frühaufová Danuše, 81 let Fric Josef, 82 let Milerová Růžena, 83 let Písek Miloslav, 85 let Král Karel, 86 let Došek Josef, 87 let Jiránková Marie, 88 let Králová Bohuslava, 91 let Došková Miluše.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Vítáme naše nejmenší

V prvním čtvrtletí letošního roku se u nás v Ledčicích narodil Patrik Král a Tomáš Lidický.

Dětem i rodičům přejeme hodně lásky a životních úspěchů!

Jejich život se naplnil

S lítostí oznamujeme, že v prvním čtvrtletí tohoto roku nás ve věku 84 let navždy opustil Václav Hýbl a ve věku 81 let Anna Jordáková.

Čest jejich památce!

VELIKONOCE V LEDČICÍCH

**OBEC LEDČICE A KUMŠTOVNÍ KLUB
ZVOU DO KULTURNÍHO CENTRA U CINKŮ
NA VELIKONOČNÍ AKCE**

SOBOTA 31. 3. 2018

- **CCA 14:00** - PEČENÍ V CHLEBOVÉ PECI - PEČENÍ CHLEBA, VELIKONOČNÍCH MAZANCŮ, JIDÁŠŮ, KARÁSKŮ;
ZÁJEMCI SI MOHOU PŘINĚST A UPĚCI Z VLASTNÍHO TĚSTA
- **14:00 DO 18:00** - VELIKONOČNÍ VÝSTAVA A JARMARK

NEDĚLE 1. 4. 2018

- **16:00** SLAVNOSTNÍ KONCERT V KOSTELE SV. VÁCLAVA
W. A. MOZART - KORUNOVAČNÍ MŠE C DUR
- **14:00 DO 18:00** - VELIKONOČNÍ VÝSTAVA A JARMARK

Aktualitky

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 13. 12. 2017

Bod 3) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

1. Zahájení
2. Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
3. Program
4. Návrh rozpočtu
5. Rozpočtové opatření včetně střednědobého výhledu
6. Inventarizace majetku
7. Různé: a) Smlouva o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene a smlouva o právu provést stavbu č. IV-12-6019806/VB/1
b) Nařízení vlády 318/2017 o výši odměn zastupitelů ÚSC
8. Diskuze
9. Závěr

Usnesení č. 79 bylo schváleno.

Bod 4)

Rozpočet obce na rok 2018

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje rozpočet obce Ledčice pro rok 2018 jako vyrovnaný.

Usnesení č. 80 bylo schváleno.

Bod 5)

Rozpočtové opatření č. 7 a Rozpočtové opatření střednědobého výhledu č. 1

a) Rozpočtové opatření č. 7

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Rozpočtové opatření č. 7.

Usnesení č. 81 bylo schváleno.

b) Rozpočtové opatření střednědobého výhledu č. 1 (2013-2017)

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Rozpočtové opatření střednědobého výhledu č. 1.

Usnesení č. 82 bylo schváleno.

Bod 6)

Inventarizace majetku

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje inventarizační komisi, pro inventarizaci obecního majetku k 31. 12. 2017, ve složení předseda komise: Kamila Hlavsová, členové komise: Jan Vereš, Eva Veverková

Usnesení č. 83 bylo schváleno.

Bod 7) Různé

a) Smlouva o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene

a smlouva o právu provést stavbu č. IV-12-6019806/VB/1 k. ú. Mlčechvosty, KNN pro par. č. 108, Charvát

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje uzavření Smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene a smlouvu o právu provést stavbu č. IV-12-6019806/VB/1 k. ú. Mlčechvosty, KNN pro par. č. 108, pro ČEZ Distribuce a. s. se sídlem Děčín, Děčín IV-Podmokly, Teplická 874/8, PSČ 405 02 s náhradou ve výši Kč 60 000,-.

Usnesení č. 84 bylo schváleno.

b) Nařízení vlády 318/2017 o výši odměn zastupitelů ÚSC

- Zastupitelstvo obce Ledčice revokuje usnesení č. 76 ze dne 23. 11. 2017.

Usnesení č. 85 bylo schváleno.

- Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje odměny členům i nečlenům zastupitelstva následovně: Místostarosta 6 200 Kč, člen rady 1 500 Kč, předseda výboru nebo komise 1 200 Kč, člen výboru nebo komise 900 Kč, zastupitel 300 Kč. Odměny za jednotlivé funkce se nesčítají a každý člen i nečlen ZO pobírá odměnu jen za jednu vykonávanou funkci.

Usnesení č. 86 bylo schváleno.

Bod 8)

Diskuze

Starostka pozvala přítomné na koncert Českou mši vánoční od J. J. Ryby do kostela sv. Václava v sobotu 16. 12. 2017 a na Štědrý večer od 21 hodin do kostela na společné zpívání vánočních koled.

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 8. 3. 2018

Bod 3) Schválení programu

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje následující program veřejného zasedání:

1. Zahájení
2. Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
3. Program
4. Závěrečný účet a účetní závěrka 2017
5. Rozpočtové opatření č. 1
6. Smlouva o smlouvě budoucí: a) Přípojka NN
b) Přípojka NN – změna trasy
7. Dohody o vykonání práce
8. Různé:
 - a. Výroční zpráva 2017 podle zákona č.106/1999 Sb.
 - b. Dodatek č.1 - Smlouvy o dílo s firmou Impercom s. r. o.
 - c. Plynová přípojka k sociálnímu zázemí
 - d. Dokončení bytu v sociálním zázemí sportoviště
 - e. ÚPD – Změna č.2 – vyhodnocení připomínek
 - f. Předsezónní prohlídka a oprava dětského hřiště
 - g. Akce – Uklidme Česko
 - h. Soutěž Vesnice roku 2018
 - i. Oslavy 100 let od vzniku republiky
 - j. Výběrové řízení: Obnova alejí, stromořadí a sadu v obci Ledčice
9. Diskuze
10. Závěr

Usnesení č. 89 bylo schváleno.

Bod 4) Závěrečný účet a účetní závěrka 2017

a) Účetní závěrka Obce Ledčice za rok 2017

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje, dle ustanovení § 84 odst. 2 písm. b) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, účetní závěrku Obce Ledčice za rok 2017 včetně výsledku hospodaření za rok 2017 ve výši +1 844 871,95 Kč.

Usnesení č. 90 bylo schváleno.

b) Závěrečný účet Obce Ledčice za rok 2017

Zastupitelstvo obce Ledčice projednalo a schvaluje Závěrečný účet za rok 2017, vyvěšený na elektronické i klasické úřední desce Obce Ledčice od 9. 2. 2018 do 8. 3. 2018 včetně, spolu se Zprávou o výsledku přezkoumání hospodaření obce Ledčice a výkazem FIN 2-12, s vyjádřením: souhlas bez výhrad

Usnesení č. 91 bylo schváleno.

Bod 5) Rozpočtové opatření č. 1

Zastupitelstvo obce schvaluje Rozpočtové opatření č. 1

Usnesení č. 92 bylo schváleno.

Bod 6)

a) Smlouva o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti a smlouvu o právu provést stavbu č. IV-12-6022107_2 (Přípojka KNN pro par. č. 311/6)

Zastupitelstvo obce schvaluje Smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti a smlouvu o právu provést stavbu č. IV-12-6022107_2 (Přípojka KNN pro par. č. 311/6)

Usnesení č. 93 bylo schváleno.

b) Změna trasy - Smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene a smlouvu o právu provést stavbu č. IV-12-6019806/VB/1 k. ú. Mlčechvosty, KNN pro par. č. 108

Zastupitelstvo obce schvaluje změnu trasy věcného břemene, vázící se ke Smlouvě o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene a smlouvě o právu provést stavbu č. IV-12-6019806/VB/1 k. ú. Mlčechvosty, KNN pro par. č. 108.

Usnesení č. 94 bylo schváleno.

Bod 7) Dohody o vykonání práce

Zastupitelstvo obce schvaluje vyplacení Dohody o vykonání práce panu Josefu Milerovi, Jiřině Michovské a Daně Sirové.

Usnesení č. 95 bylo schváleno.

Bod 8) Různé

a) Výroční zpráva 2017 podle zákona č.106/1999 Sb.

Zastupitelstvo obce schvaluje Výroční zprávu za rok 2017 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Usnesení č. 96 bylo schváleno.

b) Žádost o prodloužení termínu pro dokončení stavby - Dodatek č. 1 - Smlouvy o dílo s firmou IMPERCOM s. r. o. uzavřená dne 28. 8. 2017

Zastupitelstvo obce schvaluje Dodatek č. 1, Smlouvy o dílo ze dne 28. 8. 2017 s firmou IMPERCOM s. r. o., o prodloužení termínu dokončení stavby o patnáct dnů.

Usnesení č. 97 bylo schváleno.

c) Plynová přípojka k sociálnímu zázemí

Zastupitelstvo obce schvaluje dokončení plynové přípojky k soc. zázemí sportoviště.

Usnesení č. 98 bylo schváleno.

d) Dokončení bytu v soc. zázemí sportoviště

Zastupitelstvo obce schvaluje dokončení bytu a chodníku kolem budovy soc. zázemí sportoviště a navýšení rozpočtových výdajů rozpočtovým opatřením.

Usnesení č. 99 bylo schváleno.

e) ÚPD – Změna č. 2 – vyhodnocení připomínek

Zastupitelstvo obce schvaluje zařazení varianty číslo A v rámci vypořádání připomínek podaných ke Změně č. 2 ÚPD Obce Ledčice.

Usnesení č. 100 bylo schváleno.

f) Předsezonní prohlídka a oprava dětského hřiště

Zastupitelstvo obce schvaluje zadání prací na předsezonní provozní kontrolu herních prvků na dětském hřišti firmě TR Antoš, s. r. o. Turnov dle zpracované cenové nabídky.

Usnesení č. 101 bylo schváleno.

g) Akce – Uklid'me Česko

Zastupitelstvo obce rozhodlo zapojit se do akce „Uklid'me Česko“, které se uskuteční dne 7. 4. 2018 od 8,00 hodin.

Usnesení č. 102 bylo schváleno.

h) Soutěž Vesnice roku 2018

Zastupitelstvo obce rozhodlo zapojit se do soutěže Vesnice roku 2018.

Usnesení č. 103 bylo schváleno.

i) Oslavy 100 let od vzniku republiky

Zastupitelstvo obce rozhodlo uspořádat oslavy u příležitosti 100. výročí vzniku Československé republiky a vyčlenit prostředky z rozpočtu obce na tyto oslavy.

Usnesení č. 104 bylo schváleno.

j) Výběrové řízení - Obnova alejí, stromořadí a sadu v obci Ledčice.

Zastupitelstvo obce svaluje výběrové řízení na dodavatele zakázky a rozhodlo pověřit starostku obce podepsáním smlouvy s vítězem výběrového řízení firmou DIKÉ ZAHRADY s. r. o.

Usnesení č. 104 bylo schváleno.

Bod 9) Diskuze

- pan Luboš Král: nutné prořezat stromy u soc. zázemí sportoviště
- předsedající: informovala o dokončení prací na hřbitovní zdi a následující opravě ze strany evangelického hřbitova včetně oprav obou hřbitovních vstupů.
- předsedající: upozornila na nutnost stanovit pevné datum otevření fotbalového hřiště.

Uklid'me svět, uklid'me Česko 2018

Pojďme společně uklidit okolí naší obce! Sraz bude **v sobotu 7. dubna 2018 v 8.00 hodin** před budovou Obecního úřadu. S sebou si vezměte dobrou náladu, pracovní rukavice a pevnou obuv. Po akci bude občerstvení v Ledčické stodole. Kontaktní osoba: Jiřina Michovská, 603 878 949. Více informací najdete na www.UklidmeCesko.cz

Čištění komínů

Čištění komínů se bude provádět **13. 4. 2018 a 14. 4. 2018**.

Zájemci se mohou předběžně přihlásit na Obecním úřadu v Ledčicích, tel.č. 315 765 513 nebo obec@ledcice.cz.

Cena vyčištění komínu včetně vystavení revize podle vyhlášky č. 91/2010 Sb. činí 450,- Kč.

Poděkování občanům za finanční příspěvky do Tříkrálové sbírky 2018

Farní charita Roudnice nad Labem děkuje všem občanům obce Ledčice, kteří v uplynulých dnech finančně přispěli do kasiček tříkrálových koledníků.

*V Roudnici nad Labem, Budyni nad Ohří a 18 obcích Podřipska, Budýnska, Mělnicka se letos podařilo vykoledovat opět rekordní částku 211 002 Kč - je to o 33 380 korun víc než v minulém roce. **Občané vaší obce přispěli do kasiček tříkrálových koledníků částkou 5 562,- Kč.***

Z tohoto úspěchu máme všichni obrovskou radost. Opět se ukázalo, že mnoho lidí nemyslí pouze na sebe, ale snaží se pomáhat potřebným, kterých je v poslední době čím dále více. Naším prostřednictvím tak můžete pomáhat i konkrétním lidem z našeho regionu.

Vybranou částku použijeme na realizaci oprav azylového domu pro ženy a matky v Roudnici n. L. a zajištění provozu charitního šatníku.

Ještě jednou všem dárcům z celého srdce děkujeme.

Vedení Farní charity Roudnice nad Labem

Upozornění vlastníkům nemovitostí

Katastrální úřad provádí od letošního roku tzv. revize katastru. Kontroluje, zda jsou v katastru zapsány veškeré nemovitosti. Žádáme všechny vlastníky nemovitostí, aby ve vlastním zájmu zkontrolovali, zda mají své nemovitosti správně zapsané v Katastru a jsou přihlášení k Daní z nemovitých věcí.

Kontrolu, zda máte svou nemovitost správně zapsanu v Katastru si můžete udělat sami.

Na internetových stránkách <http://nahlizenidokn.cuzk.cz/> přes vyhledání stavby, zadáte katastrální území Ledčice, dále číslo popisné nebo evidenční a následně se podíváte na mapu. Na mapě vyberete Katastrální mapa + Ortofotomapa. Žluté zákresy budov znamenají, že jsou v Katastru zapsané. Žluté zákresy musí kopírovat půdorys nemovitosti.

CO JE REVIZE KATASTRU A PROČ SE PROVÁDÍ?

Presnost údajů katastru nemovitostí je základním předpokladem pro spolehlivě fungující realitní trh a veřejnou správu. Ačkoliv je v zájmu samotných vlastníků, aby byly údaje katastru spolehlivé a v souladu se skutečným stavem, **není vždy vlastníky splněna ohlašovací povinnost, tj. není oznámena změna údajů katastru nemovitostí a nejsou předloženy příslušné listiny k jejich zápisu do katastru.** Údaje katastru nemovitostí tak nemusí plně odpovídat skutečnosti. Jedním z nástrojů, jak docílit toho, aby údaje katastru co nejvíce vypovídaly o skutečném stavu v terénu, je pravidelné provádění revize katastru. Zásady pro provádění revize údajů katastru jsou stanoveny v § 35 zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon, v platném znění a § 43 vyhlášky č. 357/2013 Sb., katastrální vyhláška, v platném znění.

KDY SE REVIZE PROVÁDÍ A JAK SE O NÍ DOZVÍTE?

Revizi údajů katastru nemovitostí vyhláší příslušný katastrální úřad podle potřeby. Vyhlášení revize katastru oznamuje katastrální úřad nejpozději 2 měsíce před jejím zahájením obci, na jejímž území bude revize katastru prováděna. Informaci o zahájení revize zveřejňuje příslušná obec způsobem v místě obvyklým. Informace o zahájení revize je rovněž umístěna na úřední desce příslušného katastrálního úřadu.

CO JE PŘEDMĚTEM REVIZE

Předmětem revize katastru jsou zejména hranice pozemků, obvody budov a vodních děl, druh pozemku, způsob využití pozemku, typ stavby a způsob využití stavby. Podle potřeby se dále revidují i hranice katastrálního území, další prvky polohopisu, místní názvy a pomístní jména a další.

Rozsah, ve kterém bude revize prováděna, určuje ve vyhlášení revize katastrální úřad.

Revize katastru naopak nenahrazuje obnovu katastru novým mapováním, neprobíhá zjišťování průběhu hranic a jejich následné zaměření.

JE NUTNÁ PŘÍTOMNOST VLASTNÍKA?

Revize se provádí za součinnosti obce, orgánů veřejné moci a podle potřeby i jednotlivých vlastníků a jiných oprávněných. Ačkoliv přítomnost vlastníka při revizi není v mnoha případech nezbytně nutná, je často žádoucí a pro vlastníka výhodná, jelikož při osobním jednání s katastrálním úřadem může uvedené nesoulady a způsob jejich odstranění konkrétně projednat a informovat se o možnostech nápravy. Rovněž je třeba součinnosti vlastníka, pokud je nezbytné ke zjištění skutečného stavu zajistit vstup zaměstnance katastrálního úřadu pověřeného prováděním revize na předmetný pozemek. Pokud nedošlo na nemovitostech ve Vašem vlastnictví k žádným nesouladům mezi evidovaným stavem v katastru a skutečným stavem, revizi katastru ve vaší obci nemusíte ani zaznamenat.

JAK SE REVIZE PROVÁDÍ

Zástupci katastrálního úřadu provádějí pochůzku v terénu a revidují skutečný stav se stavem v katastru. Zjistí-li katastrální úřad změnu či nesoulad v údajích katastru, zaznamená tuto skutečnost do přílohy protokolu o výsledku revize katastru.

U změny vyžadující doložení příslušnou listinou, jako je např. nová stavba, která je obsahem katastru, se projedná způsob odstranění zjištěného nesouladu v údajích katastru. Pokud vlastník není revizi přítomen, vyzve katastrální úřad vlastníka písemně k předložení příslušných listin dokladujících změnu.

Některé změny, např. vybrané změny druhu pozemku či odstranění stavby, lze zapsat do katastru na základě výsledků revize a nevyžadují doložení příslušných listin. Takové změny zapíše na základě výsledků revize katastrální úřad z moci úřední.

POVINNOST PODAT PŘÍZNÁNÍ K DANI Z NEMOVITÝCH VĚCÍ

V důsledku revize může dojít ke změně skutečností rozhodných pro správné stanovení daně z nemovitých věcí. Takovou okolností jsou zejména údaje o druhu pozemku, výměře, sloučení pozemků nebo jejich přečíslování, případně nalezení nezlegalizovaných staveb.

Pro samotné podání daňového přiznání lze s výhodou využít internetovou aplikaci provozovanou Finanční správou ČR na Daňovém portálu (elektronická podání), která automaticky disponuje individuálně stanovenými parametry nutnými pro správný výpočet daně (např. koeficienty podle obecně závazných vyhlášek, průměrné ceny zemědělské půdy).

POVINNOSTI VLASTNÍKŮ DLE KATASTRÁLNÍHO ZÁKONA

Povinnosti vlastníků jsou dány § 37 katastrálního zákona. U revize katastru jsou to zejména povinnosti:

- zúčastnit se na výzvu katastrálního úřadu jednání
- ohlásit katastrálnímu úřadu změny údajů katastru týkající se jejich nemovitostí, a to do 30 dnů ode dne jejich vzniku, a předložit listinu, která změnu dokládá
- na výzvu katastrálního úřadu předložit ve stanovené lhůtě příslušné listiny pro zápis do katastru

Pokud vlastník neplní povinnosti dle § 37 katastrálního zákona, může svým jednáním (a to i pasivním) naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 57 katastrálního zákona. (zdroj www.cuzk.cz)

Aktivity pro děti

KERAMIKA U CINKŮ - 15:00 - 17:00, cena 50 Kč/lekce, předplatné na měsíc 150 Kč

FOTBAL SOKOL - úterý, čtvrtek od 16:00

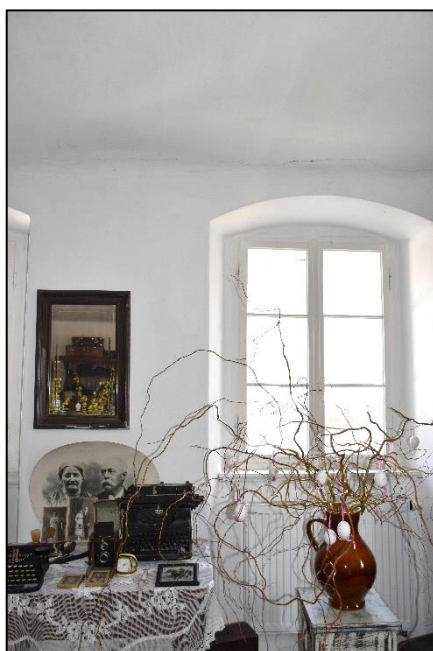
DĚTSKÝ AEROBIC U CINKŮ - čtvrtek od 16:30 do 17:30, 40 Kč za hodinu

KROUŽEK MLADÝCH MYSLIVCŮ A OCHRÁNCŮ PŘÍRODY - pátek 16:00 - 17:00 (za příznivého počasí vycházky cca do 17:30)

Kumštovní klub

Ledčické ženy, jako už mnohokrát, překvapily svojí kreativitou a šikovným rukama. Scházejí se ve svém volném čase, aby připravily krásné a vkusné předměty nejen pro prodej na obecních jarmarcích, ale také jimi zdobí prostory kulturního a společenského centra U Cinků, kostela sv. Václava a další. Je potěšitelné a navýsost záslužné, že tradice setkávání, tvoření a udržování řemeslných dovedností převzaté v minulosti stále pokračují.

Také letos můžete navštívit a prohlédnout si o velikonočních svátcích historické prostory U Cinků a velikonoční jarmark, na který také přispěli svými zajímavými a pěknými výrobky děti z ledčické základní a mateřské školy.

Rybniční soustava Ledčice zahrnuje odbahnění a úpravu břehů všech tří nádrží v zastavěné části obce.

Fotografie z právě probíhajícího odbahnění Nádrže č. 2 . Spolufinancováno Ministerstvem zemědělství ČR.

Oprava komunikace, chodníku a výměna propustku

Zahrnuje opravu komunikace z návsi ke hřbitovům, opravu chodníku k základní škole a výměnu propustku pod komunikací u školního hřiště. Akce byla ukončena v prosinci 2017. Spolufinancováno s Ministerstvem pro místní rozvoj ČR.

Oprava hřbitovní zdi, Ledčice-Hřbitov č. 2

Akce téměř dokončena, zbývá poslední nátěr zdi. Spolufinancováno Ministerstvem zemědělství. V letošním roce budou z rozpočtu obce opraveny vstupy na oba hřbitovy.

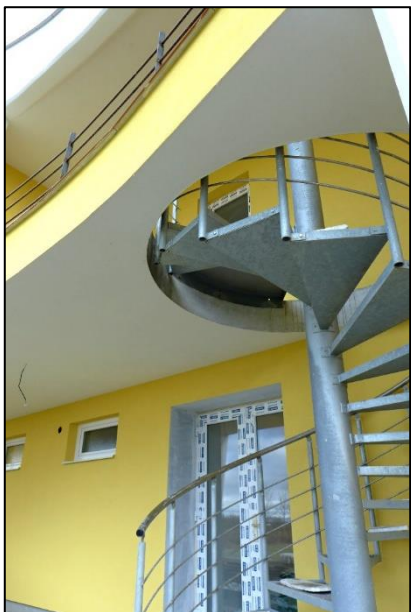
Protierozní opatření

Na podzim loňského roku dokončeno protierozní opatření, které zahrnuje asfaltové a zatravněné polní cesty, odvodňovací příkop a výsadbu zeleně. Financováno Ministerstvem zemědělství ČR. Úpravu dálničního příkopu hradila obec ze svého rozpočtu.

Dostavba sociálního zázemí pro sportoviště

V tomto týdnu byla stavba zkolaudována. Spolufinancováno Středočeským krajem z Fondu rozvoje obcí a měst.

Kulturní střípky

Zabijačka po našem

Kdo si ji nenechal ujít ví, že se opět vydařila. Guláš, jitrnice, jelita, ovar i vejmrda, prdelačka s kroupami, něco sladkého jako protiváha masu, krapet ostřejšího pití i pěnivého moku... Všeho bylo vrchovatě, takže každý si mohl přijít na své. Jak ukazují snímky Ivanky Plickové, která jako správná kronikářka pořizovala fotodokumentaci, nikdo se nenudil. Děti, ukryté do různých masek, se dobře bavily nejen v masopustním průvodu. Jejich rozesmáté tváře v nás starších živí naději, že masopust a vše, co je s ním spojeno, u nás v Ledčicích nezhyne na úbytě a že díky našim mrňousům bude žít, až oni vyrostou a my už tu třeba nebudeme.

Děk patří všem obětavcům, kteří se na přípravě masopustu, na jeho průběhu i následném úklidu hospodářského dvora podíleli.

Pražský knihkupec Vráťa Ebr, který byl hostem v Ledčicích, do naší knihovny daroval svou knížku Zabijačka očima našich literátů, ilustrovanou Slávkem Martenkem, kdysi pilotem migů jedenadvacet. Abychom vás navnadili a třeba i ty, kteří knihovnu dosud ignorovali a ještě nikdy ji nenavštívili, přiměli do ní zavítat, nabízíme z Ebrovky knížečky několik ukázek. Už samotný podtitul útlé brožurky je lákavý: Jitrnice, jelita, píše o nich elita. Prdelačka, ovar a je z toho tovar.

- Jindřich Plachta
„Já mám psy rád, ale vepřové je mi milejší.“
- Perlička ze zápisu na MNV (pro mladší generaci: místní národní výbor) z roku 1957
„Dne 1. července bude proveden soupis prasat, necht' se dostaví všichni na MNV.“
- Americký novinář Jeffrey Donovan s postřehem prohlásil:
„Český gurmánský rituál zvěčněný ve filmu Postřižiny, kdy si Magda Vášáryová v roli budoucí spisovatelovy matky vyškrábe z pánve kousky tučného spáleného vepřového a pak je sní, těžko hned tak zmizí.“

Doufáme, že tomu tak bude!

JV

Okénko knihovny

Povědomí, znalosti a zájem o období vzniku republiky, by snad mohly zvýšit letošní akce, zaměřené na sté výročí zrodu Československa. Alespoň v to doufají historici v naději, že se jako národ v tomto směru kultivujeme. Máme k tomu pádný důvod.

Jak se zjistilo, Češi jsou sice hrdí na dějiny své země, leč většina z nich přiznává, že o minulosti mnoho neví a ani fakta aktivně nevyhledává! Z čísel, která nedávno zveřejnil deník Právo, je člověku docela smutno. Ostatně, posuďte sami.

O historii země se vůbec nezajímá nebo málo 59 procent lidí. Své vědomosti o minulosti jako podprůměrné hodnotí 42 procent občanů, jako průměrné 48 procent dospělých. Za znalce dějin se považuje pouhých 8 procent Čechů! Informace vyplynuly z odborné studie K otázce historického vědomí obyvatel ČR, kterou zpracovali Jiří Šubrt a Jiří Vinopal ze Sociologického ústavu Akademie věd.

Minulost své vlasti Češi poznávají spíše prostřednictvím historických filmů, televizních seriálů, návštěv hradů a zámků či jiných kulturních památek, než studiem odborných publikací.

Pokud žáci nebo studenti potřebují rychle získat informace, hledají je zpravidla na internetu, nikoliv v odborné literatuře. Potvrzují to i učitelé. Nejčastějším zdrojem poznání je televize. Oblíbené jsou také historické detektivky a romány. Tedy prameny, které jsou především interpretací dějin, výběrem zajímavostí s cílem přitáhnout pozornost, divácký zájem, pobavit. Podle expertů zájem o tyto zdroje poznání má značný podíl na tom, že Češi o své minulosti vědí alespoň něco.

Zájem o minulost a vlastní dějiny bychom měli začít probouzet už v dětství. Například formou zážitků, vyprávěním legend a pověstí, spojených s místem, kde jsme se narodili, kde žijeme. V Ledčicích máme velkou výhodu. Zasluhou Ivanky Plickové, která se minulosti léta intenzivně věnuje, naše knihovna nabízí zajímavé publikace z jejího pera, pojednávající nejen o naší obci.

Chcete-li si zlepšit vědomosti z dějin a nemáte-li náladu číst staré folianty a vědecké spisy, přijďte do knihovny. Určitě si zde každý najde něco pro sebe. Dospělí i děti a mládež.

Čtenářům od osmnácti let a výše nabízíme ukázkou z knížky Zasnoubena se smrtí (je k dispozici v knihovně), která je zhmotněním paměti o naší minulosti v té nejtragičtější podobě.

Příběh hlavní hrdinky Inky Bernáškové, její rodiny, jejích blízkých spolupracovníků, spojených s vydáváním ilegálního časopisu V BOJ, je obrazem statečnosti ženy, která neváhala pro svobodu své vlasti obětovat to nejcennější co měla – vlastní život. Spolu s ní se vracíme do doby, kdy šlo o bytí či nebytí našeho národa, naší země. Vyprávění, inspirované především jejím pohnutým životem a životem jejího otce, významného českého grafika Vojtěcha Preissiga, snad poslouží k oživení národní historické paměti. Irena Bernášková byla první českou ženou popravenou nacisty. Stalo se tak 26. srpna 1942.

Protože v březnu si připomínáme smutné výročí – okupaci a vznik protektorátu Čechy a Morava, váže se výňatek právě k oněm tragickým dnům března:

*„Chceš-li, a ty chceš,
za to se modlíš,
aby zem byla tvá,
po které chodíš.“
Motto*

Píše se čtrnáctý den měsíce března roku devětatřicátého. Kancléř Adolf Hitler uvažuje o tom, zda by k obsazení zbytku Československa nebylo lepší využít vyprovokovaných konfliktů v některých českých městech a prohlásit, že jeho zabrání nebylo ničím jiným než pouhou policejní akcí na ochranu německého obyvatelstva v Československu. Obává se snad odezvy ve světě?

V poledne rozhlas oznamuje, že od zbytku republiky se odtrhlo Slovensko. Odpoledne prezident Hácha odjíždí z Prahy do Berlína.

Začíná středa 15. března 1939. Patnáct minut po jedné hodině byli prezident Hácha a ministr Chvalkovský uvedeni do sálu ozářeného oslepujícím světlem. Uprostřed místnosti, již dominuje masivní stůl, čekají prominenti třetí říše: Adolf Hitler, Hermann Göring, Wilhelm Keitel a Joachim von Ribbentrop. Podle nacistických formulací má Hácha požádat vůdce a říšského kancléře o ochranu českých zemí. Hácha je zcela vykořeněn. Hitler, ministr zahraničních věcí Ribbentrop, Hermann Göring a další přítomní otřesenému muži vyhrožují. Dojde i na vydírání s pohrůzkou, že Praha bude bombardována. To už je příliš. Šestašedesátiletý prezident se hroutí a je povolán Hitlerův osobní lékař MUDr. Theodor Morell. Šokovanému a vystrašenému Háchovi píchne injekci na povzbuzení srdce. Když je ošetřen, československá delegace je pozvána k podpisu připravené deklarace. V tu chvíli se Göring přitočí k Háchovi. *„Bylo by mi nesmírně líto, kdybych musel zničit tak krásné město jako je Praha. Ale musel bych to udělat. Moje letectvo je schopno vykonat stoprocentní práci.“*

Pár chvil poté prezident podepisuje prohlášení, že vůdce bere český národ pod ochranu říše.

Hitler si spokojeně mne ruce. Plány mu vycházejí. Jeho sebevědomí prudce stoupá a dává to okatě najevo. Poznal to rumunský ministr zahraničí Grigore Gafencu, když na otázku, proč vlastně rozbil Československo, se mu 19. dubna 1939 od vůdce dostalo jasné odpovědi.

„Mám v úmyslu rozšířit Německou říši v jejích přirozených hranicích – a nic více. Jestliže jsem obsadil Čechy, nebylo to proto, že bych to dělal z radosti dobývat, ale proto, abych uvnitř německého prostoru neměl cizí a nepřátelský klín.“

Jaro roku 1939 je pro český lid velice složité a bolestivé. Třebaže drtivá většina obyvatel protektorátu Čechy a Morava s okupací nesouhlasí, je jen málo ochotných riskovat vlastní život. Mnozí Češi postavení, v němž se země ocitla, dávají do souvislosti s dobou pobělohorskou. Nejdůležitější se zdá být národní přežití, byť za cenu přizpůsobení se. Kolik z nich si klade otázku: co udělám, jak se zachovám? Kolikpak lidí asi věří slovům Emila Háchy? Kolikpak z nich bere vážně jeho tvrzení, že prohlášení, učiněné Hitlerem má pro něho nesmírný význam?

„Vůdce vyjádřil důvěru, že přes všechnu trpkost, kterou vpád a obsazení německou říší vyvolává, časem se dojde k poznání, že spolužití po celá staletí je oběma národům užitečné. Zanikne představa, že oba národy musejí proti sobě navzájem bojovat... Rozhodně Češi budou mít více práv, než sami dávali Němcům... Problém odnárodňování neexistuje, neboť pro Němce a nacionálně socialistickou ideologii je to pojem zcela cizí. Nepřejeme si žádné odnárodňování.“

Poslední měsíce a týdny Inka většinu času tráví s otcem. V dramatických dnech, kdy její vlast jako raněné zvíře dobíjejí chamtivé ruce cizáků a jejich domácích přísluhovačů, s ním intenzivně prožívá společné utrpení.

... Bezděčně přistoupí ke klavíru, odklopí desku a usedne na stoličku. Prsty se samovolně rozeběhnou po klávesnici. Pokojem se rozletí první tóny.

Vojtěch Preissig zpozorní. Stabat mater. Inka hraje s takovým nasazením, jako by jí šlo o život. Starý nástroj s překrásným zvukem tlumočí pocity tryskající přímo ze srdce, které se cítí zrazeno, opuštěno a pokořeno. Musí vykřičet, co prožívá. Bože můj, co mám dělat?

Najednou si připadá jako sirotek, který o všechno přišel. Kterému vzali to nejcennější, co měl. Domov.

„Cti svou vlast. Važ si domova. Ztratíš-li ho, ztratíš úplně všechno.“

Kolikrát v životě už tuhle větu slyšela?

*... za to se modlíš,
aby zem byla tvá...*

Inka se modlí po svém. Hudbou. Jí se dá vyslovit všechno, co člověk prožívá. I žal, který zahlučuje.

... Útěchu hledala v partituru dávno zesnulého skladatele. Jeho utrpení bylo i jejím. Ztráta vlasti, po níž právě nelítostně dupou nacistické holínky, se v jejích očích rovnala ztrátě dítěte.

Inka hraje. A starý pán se nechává hudbou unášet.

Otec a dcera.

Hrdost a vzdor!

Antonín Dvořák k nim promlouvá z minulosti a navrácí jim sílu, dodává kuráž. Ptají se s ním. Je na světě někdo, kým by neotřásl matčin žal?

Je na světě někdo, kým by neotřásl žal milionů Hitlerem pokořených Čechů?

Vojtěch Preissig vstřebává hudbu a rozumí. Ví, co se v Ince odehrává. Ví, že až přestane hrát, řeknu mu totéž, co má na jazyku i on. Nedáme se, budeme bojovat!

Červená knihovna

Poslední dobou stále hovoříme o samých negativních věcech - o tom, jak je třeba bránit se tomu či onomu, jak je třeba vyměnit politiky, novináře a kdo ví, koho ještě. Ale jsou i pozitivní věci. Třeba knížky a knihovny. Celý život chodím do knihoven a bez nadsázky jsem přečetla tisíce knih. Miluju knihy a nikdy nepřestanu. Přečetla jsem jich nepočítaně. Každý, kdo čte, si trénuje mozek - v představivosti, ve fantazii, ale i v pochybování. V dětství to byla moje největší vášeň. Četla jsem všechno, vždy a všude. Nosila jsem si každý týden z knihovny kopy knih a hltala jsem je zcela bez výběru. Nejprve pohádky, pak dívčí romány a pak prostě co mi přišlo pod ruku. Javořickou, ruské autory, historické příběhy, monografie, poezii, ba i různé normalizační bláboly. Četla jsem, četla jsem a zase četla. S baterkou pod peřinou, při jídle, v autobusu, zkrátka kdekoli a kdykoliv. A sama jsem si skládala obraz světa. Aniž bych si to uvědomovala, čtení knih mě naučilo kladení otázek, naučilo mě i o leccčem pochybovat. Protože propaganda, kterou jsme dostávali do hlavy ve škole, byla jedna věc a „romány“ věc druhá. Ne vždy byly v souladu.

Tak jsem se pročetla až do role člověka, kterého jen tak někdo neopije rohlíkem. I za to vděčím knize.

Vedla jsem ke čtení své děti i svoje žáky a ukazovala jim knihy, které by je mohly bavit. A navíc je i přiučit více přemýšlet, vyjít svůj názor, formulovat myšlenky, nenechat se manipulovat...

Jako vášnivou čtenářku mě těší, že i dnes stále existují knihovny a nadšené knihovnice, které hledají cesty, jak knížku vyvonět a zatraktivnit. Také **ledčická knihovna** je místem setkávání lidí, z nichž pro některé je to mnohdy jediný způsob sociálního kontaktu. Půjčovně je u nás nulové, takže si návštěvu místního „ráje knih“ může dovolit opravdu každý. Jsem ráda, že lidi pořád čtou... A blahořečím všechny ty vesnické „okrajové“ knihovny, kam si lidé chodí půjčovat knihy, jež je nedeprimují a plní jejich životy něčím jiným, než negativistické televizní zprávy či obsah jiných médií. Zároveň prosím: neodsuzujme mládí za to, že je uchvátil **internet** se svými nevyčerpatelnými možnostmi a mnohostranností použití. Přiznejme si, že i my, dříve narození, jsme mu podlehlí a že nám velmi pomáhá. Jde jen o to, aby nás technika nepohltila a nestala se „špatným sluhou“.

Ale vraťme se k nadpisu tohoto článku. V ledčické knihovně skladujeme několik svazků určených převážně ženám a vyprávějících o lásce ve všech podobách. Tradice vyprávění milostných příběhů je stará už celá staletí. Svědčí o tom, že se lidé k lásce už od pradávna upínají jako k největší naději, která dává jejich životům smysl. Vztah mezi mužem a ženou od samého počátku hýbe světem. Mění dějiny zemí, je zdrojem energie pro velké umělecké činy a objevy. Láska

jde bok po boku s obětavostí a věrností, ale i s vypočítavostí a zradou. Je počátkem každého nového života. Láskyplné příběhy byly u nás poprvé „konceptně“ vydávány v letech 1928 až 1937 akciovou společností Rodina v edici **Červená knihovna**, neboť knížky byly vázány do červeného plátna s protlačeným písmenem R (v této podobě vyšly celkem 104 svazky). „*Jeho úst se zmocnila žádostivost a ji zradilo vlastní tělo, rozhořela se v ní sladká, dosud nepoznaná touha, když pocítila, jak je vzrušený...*“, tak nějak vrcholí jeden z tisíců romantických příběhů. Za první republiky byl ale jednoznačným vyvrcholením nikoli sex, ale kýžený sňatek zamilované dvojice. Nejznámější je pravděpodobně série románů o **Svéhlavičce**, polosírotkovi Zdence, spisovatelky Elišky Krásnohorské. A protože se stala hitem a dobře se prodávala, připsala autorka úspěšná pokračování Svěhlavička nevěstou, Svěhlavička ženuškou a Svěhlavička babičkou. Nejprodávanejší autorkou první republiky se však stala Vlasta Javořická, která má na kontě celkem 240 knih (některé má naše obecní knihovna ve svém fondu), přičemž část produkce tvoří zamilované romány. Její typická hrdinka se obětuje, aby pomohla vlastní rodině, a volí manželství z rozumu. Přesto se do partnera nakonec zamiluje „čistší, ušlechtlejší láskou“. V koktejlu zvaném červená knihovna nesmí chybět několik základních ingrediencí: láska, nástrahy a šťastný konec. Někdy vyprávění začíná zamilovaným párem, kterému jsou do cesty postaveny nečekané nástrahy, a když už to vypadá beznadějně, šťastně je společně překonají. Jindy se naopak ti dva zpočátku upřímně nesnášejí, aby v sobě po nějakém čase našli zalíbení a společně dospěli k oltáři. Děj nesmí být složitý, musí se číst tak plynule, „jako když jdete ze schodů“. Romány pro ženy často vycházely nejen knižně, ale také v časopisech, jako byly List paní a dívek, Pražanka, Moravanka nebo Hvězda. Právě tento za první republiky obzvlášť oblíbený týdeník, tištěný v nákladu až 240 000 výtisků a prodáváný pouze za devadesát haléřů, otiskoval romány Maryny Radoměské. Jeden z jejích nejúspěšnějších kousků **Světlo jeho očí** vycházel ve Hvězdě právě v období, kdy se začal natáčet stejnojmenný film. Z představitelky obětavé ošetřovatelky náhle oslepnuvšího syna bohatého továrníka, Zity Kabátové, udělal přes noc hvězdu. Po Únoru 1948 zmizel tenhle žánr na dlouhých čtyřicet let. Symbolicky jej ještě stihl zparodovat režisér Martin Frič ve svém filmu **Pytláková schovanka**, aby na chvíli vrátil do hry i idoly Hanu Vítovou a Oldřicha Nového. Vítová se pak musela uklidit do přítmi kabaretu a Nový navléci v dalším filmu montérky...Návrat „sladkého kýče“ nastal až po listopadu 1989 harlequinami, brožovanými knížkami o lásce, původem z Kanady. Jsou to klasické romantické příběhy pro ženy, které vyprávějí o pomalu objevovaném vztahu mezi mužem a ženou, jenž končí svatbou nebo slibem věčné lásky. Liší se pouze v detailech. Čtenářkami bývají velmi vytižené ženy středního věku bez ohledu na vzdělání, které nemají čas na dlouhé čtení, potřebují vypnout, vyčistit si hlavu, uniknout ze stresu. U nerealistického světa odpočívají od toho ryze realistického. Červenou knihovnu dnes supluje velmi dobře některé **televizní seriály**. Vždyť co jiného jsou Rodinná pouta, Pojišťovna štěstí nebo Ordinace v růžové zahradě než těžko uvěřitelné příběhy o lásce a všech jejích zamotaných peripetiích? Důvodů, proč se tyto knihy mezi ženami všech generací těší stále velké oblibě, je mnoho. Pro některé je to jednoduše pokračování pohádek s dobrým koncem. Jiné si při nich odpočinou, hodí starosti za hlavu a přijdou na jiné myšlenky. Další se ztotožňují s hlavní hrdinkou, která se právě ocitla v životní krizi. Opustil ji manžel, zamilovala se do svého kolegy nebo šéfa, a podobně. Když pak čtou její příběh a vidí, jak se se všemi starostmi a karamboly dokáže vypořádat, dodá jim to sílu a odvahu, aby překonaly a vyřešily také ty své.

Výhodou dneška je, že si každý může vybrat a nikdo už za svůj vkus není vysmíván či odsuzován. IP

Potomci slavných v Ledčicích

Pachatel se vrací na místo činu, napsal by autor detektivek poté, co by k jeho uším dolehl výdech Pavla Štědrého: „*Já to tu znám. Tady jsem přece už byl. Někdy před dvaceti lety.*“ A upřel zkoumavý pohled na ledčickou školu a hřiště. „*Vždyť já pro vaši ves fotil pohlednici. Byla to krásná práce. Asi tenkrát jsem se také poprvé setkal s vaší paní starostkou. Na zdejšíh hřišti jsme si začali,*“ prozradil o časech, které už má uloženy ve skladu vzpomínek, známý grafik, básník, kytarista i zpěvák v jedné osobě. První únorový čtvrtek do naší visky nestřediskové nepřišel sám. Společně s ním do stavení U Cinků zavítali známý pražský knihkupec a spisovatel (jak sám sebe označuje) Vráťa Ebr, herečka, dabérka a zpěvačka Atka Janoušková a žák Jana Saudka, fotograf Roman Blaško. Onoho dne se konala vernisáž fotografií z jeho dílny, z cyklu **Potomci slavných**.

Na počátku krásného podvečera Pavel Štědrý překvapil milým dárkem. Básni **Potomci osobností**, složenou na počest Ledčic. Její plné znění, zasazené doslova a do písmene k Cinkům, nabízíme v plné kráse:

*Nikdo nemá na tom vinu, ale ani zásluhu,
že potomci osobností vešli s námi do kruhu.
Na zdi visí jejich tváře známé i ty neznámé,
jako listy kalendáře, které denně trháme.*

*Jak ty fotky těchto tváří ze stěny nás sledují!
Některým z nich oči září, jiní jen tak statuují.
U Cinků zní cinký, cinký, nebo spouště byl to cink?
Ale ne, to znějí sklínky a v nich šumí šumný drink.*

*V Ledčicích dnes únor spěchá zahájit svou sezónu.
Tady kraj praotce Čecha opírá se do zvonu.
Teď, když z věže na kostele právě šestá odbila,
rozloží se v kraji celém ticho, klid, no idyla.*

*Na kraj zvolna večer sedá, venku už se setmělo,
člověk správné slovo hledá, aby správně zaznělo.
Slovo, kterým říci dá se, jak v nás touha vykvetla,
bychom se sem v příštím čase vrátili, a za světla.*

*Včelka Mája přiletěla, med a úsměv přinesla,
obojí tu na rtu měla, nežli klesla do křesla.*

*„Pozvání do Ledčic, jsem přijímal malounko
vytíženost je totiž opravdu veliká. Ale už během příprav jsem zjistil, že jedu do míst, kde kultura má výjimečný rozměr.
A lidé si zde zvou především ty, o kterých si myslí, že je můžou něčím obohatit. Po příjezdu k vám mi to bylo okamžitě
jasné. Byl to překrásný sváteční den, jehož se má maličkost mohla stát součástí a jsem za to nesmírně rád, věřte mi.
Pohybuji se v kultuře už nějaký rok a vím co říkám. Byl jsem obohacen... Takže děkuji mnohokrát za vřelé přijetí vám
všem.*

*Cítil jsem se božsky a zároveň jsem byl nervózní. Což bývám jen občas. Viděl jsem, že to pro vás všechny je
sváteční chvíle a že si to moc a moc užíváte. A to mě těší víc, než jsem možná dal najevo. Je vidět, že kultivujete Ledčice
a okolí, tak jak to má být a většinou se neděje. Založeno to máte na kořenech a oslovujete lidi, kteří jsou schopni dát něco
příjemného a zejména, když umí naslouchat. To se taký teď moc nenosí.*

*Blahopřeji Vám a zejména Ledčicím, že jste taková výborná parta včetně paní starostky! Přeji, aby vám to
vydrželo věčně. A já za pozvání děkuji s poklonou mně vlastní.“
A ještě dodal: „Také, jak jsem slíbil, máte u mne do vaší knihovny i mou knihu. Tak snad se bude alespoň malinko líbí.
Je sice o fotografiích, ale to hlavní je v textu.“*

*Slova střídal zpěv a podmanivé zvuky kytary Pavla Štědrého prokládané jeho vtipnými poznámkami. Například
jsme se dověděli, že příjmení často charakterizují rovněž naše postoje. „Tak třeba Vráťa Ebr nemá rád euro. A jak se
jmenuje? E (jako) euro, brrr.“ Když posledně jmenovaný podrobněji představoval autora výstavy Romana Blaška, pravil:
„Je to také včelmistr. Neplést si se střelmistrem.“ Jak se ukázalo, Roman Blaško se léta věnoval včelařství a působil jako
inseminátor včelích matek. Dlužno dodat, že o včeličkách vyprávěl stejně poutavě a vtipně jako o fotografování. V jeho
podání, jak se ukázalo, je včelařina nejen dřina, ale také zábava.*

*Písň Pavla Štědrého vnesly do sálu laskavost, hladily po duši i pobavily. Čas plynul jako voda. Rychle
a nemilosrdně. Bez mála tři hodiny utekly a nastala chvíle loučení. Krásnou tečku udělala Aťka Janoušková vzpomínkou
na skvělého českého překladatele, textaře a příležitostného herce Zdeňka Borovce. Na potvrzení chvály, kterou mu
poslala do hudebního nebe, zazpívala píseň Franka Barcelliniho Můj strýček, již českým textem opatřil právě Zdeněk
Borovec. S ní se loučíme i my v naději, že vám, kteří jste U Cinků onoho únorového podvečera pobýli ve společnosti
moudrých a laskavých lidí, vzpomínka na ně na tváři vyčaruje úsměv.*

*Pět mi bylo let, byl jsem pouhé děcko,
na procházky strýček mě brávil rád,
když jsme spolu šli, bylo k smíchu všecko,
chtěl bych ty dny zas znovu prožívat
Za ruku jít se svým strýčkem
z papíru čapku mít, jet tajně vozem poštovním
prostě tak šťastně žít, jak tehdy s ním
Vím že strýček byl dobrák od kosti
i když hloupostí tropil dost*

*Taky až od řeky Ebry, až z Ebrovské Uhnije,
pan prezident mezi žebry přines důkaz, že tu je.*

*Jestli se tu znovu sejdem nad knížkami po čase,
co se do slov všechno vejde, vypovědět nedá se.
Než se opět uvidíme, buďte tady blažení.
než zas spolu posedíme, mějte náš dík, vážení!*

*Vráťa Ebr, zkušený moderátor, jenž stále srší vtipem
a doslova ze sebe chrlí různá moudra, která kdy sebral,
sepsal, zaznamenal, jako ve škole vyvolal Aťku Janouškovou,
aby zaplněnému sálu něco povyprávěla. Na dotaz, zda se
konečně odhodlá k napsání svým pamětí, což loni
s vysvětlením, že je na to ještě mladá odmítla, se zamyslela
a pravila: „To je těžké. Stává se mi, že poskytnu rozhovor
a při následné autorizaci něco opravím s poznámkou, že to
není pravda, že tak jsem to či ono neřekla nebo je to nepřesná
citace, redaktor slíbí, že mé připomínky vezme v potaz, a ... Po
vyjítí článku se nestačím divit. Dané slovo zpravidla nesplní.
Paměti? To by se musel najít někdo, kdo mi byl blízký tak,
abych mu o sobě vyprávěla. Zatím jsem nikoho takového
nepoznala.“*

*s rozpaky,“ přiznal později Roman Blaško. „Moje časová
pro mou zábavu hodil za hlavu důstojnost
Jako hrdina mě bránil sukovicí
když nás loupežníci přepadli
jen jim srazil hlavu, se mnou na oslavu
sjezdil všechna zábradlí
Chci znovu jít se svým strýčkem,
vylétnout nad Mont Blanc a nemít v kapse ani frank
ještě si chvilku hrát se svým strýčkem
držet ho za kabát a s ním se smát*

JV

Připouštějte si věci jen po kolena!

Touto moudrostí se po celý život řídila legenda prvorepublikového filmu Zita Kabátová. Možná i díky ní se dožila bezmála sta let. Nejen o této krásné, vzdělané a také překvapivě manuálně zručné herečce, která dokázala zdít, vymalovat, vyprávěla publicistka, spisovatelka a pedagožka Marie Formáčková.

V pátek 23. března přijela do Ledčic, aby spolu se svým kolegou Janem Beerem, ředitelem školy v jedné české věznici, vyprávěla o známých osobnostech z kulturního života, o nichž napsala knihy, a také o tom, jak se učí v kriminále. Jak se pracuje s vězni. Od těch s nejnižšími tresty až po nejtěžší zločince, odsouzené za vraždy, loupeže...

Nahlédli jsme do života Ljuby Skořepové, která uměla promlouvat se stromy, s ptáčky, psala vlastní divadelní hry a téměř do posledních chvil svého života hrála v několika představeních. Na chvíli před námi ožila diváky milovaná Helena Růžičková, díky níž Marie Formáčková začala psát knížky. Dověděli jsme, že herečka mluvila několika cizími jazyky, že ji milovali známí muži, k nimž například patřil i nedávno zesnulý vynikající ruský herec Oleg Tabakov.

Alespoň v podobě vyprávění se mezi nás vrátila žena širokého srdce, laskavá. Žena, která i v době, kdy bojovala s vážnou nemocí, nepřestávala myslet na druhé a pořádala charitativní akce. Například pro lidi postižené povodněmi.

Vyprávění ředitele vězeňské školy některé posluchače vrátilo do minulosti, kdy sami pracovali s odsouzenými přicházeli do kontaktu. Jan Beer mluvil o zvláštní hierarchii, která mezi vězni vládne, o drogové závislosti, ale také o tom, že nemálo z odsouzených vyrůstalo v kriminálním rodinném zázemí, které je samotné časem přivedlo na scesti. Zmínil i bývalé žáky, kteří mu dělají radost, protože se po propuštění dokázali zapojit do běžného života, pracují a pečují o své děti.

Všechny, kteří se onoho pátečního večera sešli U Cinků, pobavily vzpomínky obou protagonistů na dobu, kdy Marii Formáčkovou její žáci navrhli na udělení titulu Zlatý Ámos, což je anketa o nejoblíbenějšího učitele České republiky.

Hosté přivezli výtisky dvouměsíčníku 100% KRIMI, časopisu, v němž jsou literárně zpracovány rovněž příběhy jejich žáků. Samozřejmě, s pozměněnými jmény. Posluchači domů odcházeli nejen s detektivkami, ale také obohaceni o informace, které by tak snadno nezískali. A co na to Marie Formáčková a Jan Beer? Soudě podle spisovatelčina e-mailu, se jim v Ledčicích líbilo: „Bylo to opravdu moc fajn, máte to tam krásné a neuvěřitelně příjemní lidé... Honzovi se tam také velmi líbilo.“

Na závěr ještě jedna moudrá rada. Desatero pro holky v nejlepších letech!, tak se jmenuje kniha, kterou Marie Formáčková napsala společně s Michaelou Zindelovou. Kapitola věnovaná image je uvozena mottem Heleny Rubinsteinové, které bychom si měli vzít k srdci. Možná nám pomůže žít také tak dlouho, jako kdysi Zitě Kabátové její moudrost, zděděná po předcích. Helena Rubinsteinová radí: „Stárněte oslnivě! Záleží totiž jen na vás, zda chválu pro všechno poprvé změníte na horování pro vše, co by mohlo být jednou naposled.“

JV

POZVÁNKA

Obec Ledčice a Ledčický příležitostný sbor vás srdečně zvou na

Velikonoční koncert

spojený se mší v neděli 1. 4. 2018 od 16 hodin
v kostele sv. Václava v Ledčicích.

Program: W. A. Mozart Korunovační mše C Dur.

Ave verum corpus, Laudate Dominum

Dirigent: Jaroslav Brych

Sóla: Barbora Hanslianová, Pavla Popelková,

Jaroslav Novák, Jan Holub

Učinkuje: Ledčický příležitostný sbor a orchestr

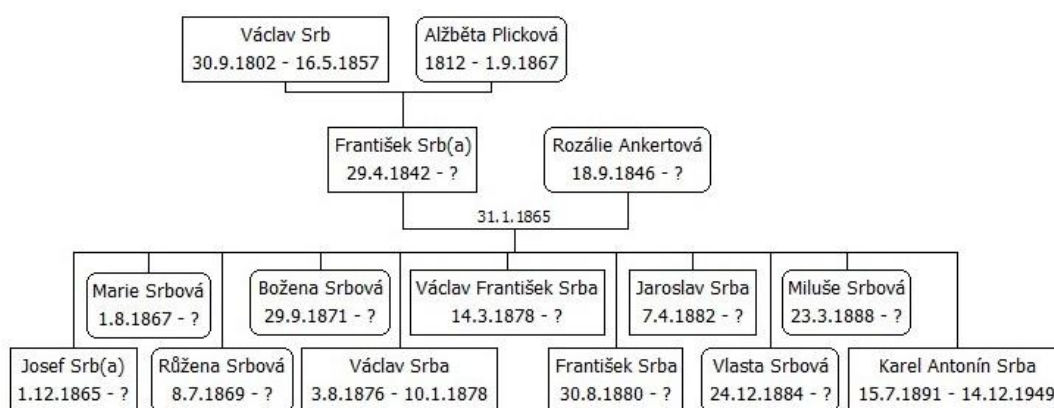

Pohled do historie

Ledčice a slavný rok 1868

Letos je tomu právě 150 let, kdy se na hoře Říp uskutečnil první tábor lidu a z paty hory byl vyzvednut základní kámen pro stavbu Národního divadla v Praze. Jak je všeobecně známo, stalo se tak 10. května 1868. Jistě budou v rámci republiky napsána delší i kratší pojednání s připomenutím oné slavné události, ale my nemusíme chodit daleko, protože máme vše popsáno vlastní rukou přímého účastníka, ledčického rodáka pana Františka Srby, bývalého majitele hospodářství se sídlem v domě č. p. 4. Máme štěstí, hlavně my, Podřipané, že František, ač mu v době konání slavného tábora a zahájení stavby Národního divadla bylo pouhých šestadvacet let, měl na svůj věk velký politický i hospodářský přehled a hlavně, jak se říká, „měl to v hlavě srovnané“ a měl jasnou představu, co nám chce sdělit. Přišel na „božský“ nápad zanechat nám pár odstavců česky napsaného poselství a dokázal na kouscích papíru stručně a výstižně popsat tehdejší situaci v českých zemích rakouského mocnářství. Dnešní člověk marně vzpomíná, kdo z jeho známých nebo politiků by dokázal mluvit o lásce k vlasti a o svornosti Čechů stejně vřele, jako to dokázal mladý František. Ledčičtí občané, můžete být na něho hrdi! A my ostatní se na něj vůbec nezlobíme, že psal tak, jak situaci viděl pohledem rolníka, že napsal i něco málo o sobě, své rodině a svém statku. Nebýt jeho, museli bychom se dnes spokojit se starší literaturou a údaji uvedenými v novinách nebo na internetu. Ale, jak si jistě všichni uvědomujeme, není nad slova přímého účastníka!

Jen pro osvěžení paměti zainteresovaným a pro informaci těm ostatním připojuji malý kousek rodokmenu rodiny Srbových. Chci tak upozornit na její dvě vazby k mé obci, ke Spomyšli. Nejstarší Františkova dcera Marie se roku 1890 provdala za spomyšelského sedláka, katolíka Karla Štolce. Nejmladší Františkův syn, jedenácté dítě v pořadí, Karel Antonín, bratr Marie a Štolcův zeť, byl mnohem později přijat na Štolcovo spomyšelské hospodářství, kde pracoval jako šafář, poté se ve Spomyšli oženil a ve dvacátých letech minulého století postavil nový dům čp. 12.¹

Nejsem znalec místních poměrů v Ledčicích, a tak jen z doslechu vím, že Srbův statek čp. 4 byl po „vybydlení“ za minulého režimu srovnán se zemí² a že právě při demolici vrat byl nalezen zmiňovaný text. Jak mi laskavě sdělila ledčická kronikářka paní Ivanka Plicková, „listina byla v listopadu 1981 objevena v zadržované schránce ve sloupku vrat u rodového statku čp. 4.“ Nemám tušení, kde se nachází originál dokumentu, ale já měl to obrovské štěstí, že jsem od spomyšelských potomků ledčického rodu Srbů obdržel kopii textu a ta zažehla můj zájem o událost.

Omlouvám se čtenářům a sděluji, že můj přepis textu nemusí být pro nečitelnost některých slov dokonalý, také proto, že výše zmíněná kopie není kvalitní. Přepis je doslovný, ale tehdejší čeština, písemný projev, ani význam slov nebyl až tak odlišný od dnešního, takže se každý může v textu dobře orientovat. Výjimkou je význam používaného slůvka tehdy, který byl tenkrát jiný, dnes v uvedeném významu používáme slůvko tedy. Také význam slova zábava znamená v dnešní době zabavení (např. majetku). A teď tedy přepis textu:

Na památku věnuje František Srba rolník č. 4 z Lečic, kterýž nechal tyto vrata stavět od zedníku Josefa Štorcha č. d. 124 a Josefa Doška č. d. 52 Leta Páně 1868. Já, František Srba, narozen roku 1842 dne 27. dubna sem syn Václava Srby nar. 1802 a †1857 dne 16. května matky Alžběty rozené Plickové č. d. 8 z Lečic 1812 a zemřela 1867 dne 2^{ho} Září. Rodina naše bydlí, jak mě ze starých spisu povědomo, více než 200 let v Lečicích č. d. 4. Předkové naši přiznávali se, co sem se já dočísti mohl, vždy

¹ Příbuzné Karla Antonína, snacha Dagmar a vnučka Eva, mi laskavě zapůjčily fotokopie listin z Ledčic čp. 4.

² Z kroniky obce Ledčice uveřejněné na webu obce: r. 1981 – V listopadu provedena demolice budovy a chlévů bývalého Srbovíc statku čp. 4. Zbourání bagrem a rozhrnutí po dvoře, směrem k rybníku a ke studánce.

Další podrobnosti lze nalézt v publikaci autorky Ivanky Plickové LEDČICE na Pořipsku v proměnách času, str. 302-305, I. vydání 2013.

k náboženství evangelickému. Dokavad ještě kostel evangelický se zde nenacházel, odbyvali se služby Boží zde v tomto statku pod kůlnou, která se zde nacházela na straně jižní, kde nyní stodoly stojí.³

Z toho tehdy může každý seznat, že předkové moji všeliké utiskování za panovníků rakouských po bitvě na Bílé hoře až do času nynějšího přidržovali se vždy zásady svobodomyšlné. Očekávám tehdy i od mých potomků, že i oni se budou přidržovat těch samých zásad a hledět budou pro vlast, pro národ, i pro svobodu pracovat a se obětovat.

Než přistoupím k něčemu jinému, dopovím ještě, že sem se oženil dne 1. ledna 1865 s Rozálií vlastní dcerou Josefa a Marie Ankrtoových manželů z Vražkova č. d. 15. Žena moje je žena a hospodyně vzácná.

Doba nynější jest velmi smutná. Reakce panuje v pravém smyslu slova. Stav finanční jest za vlády císaře Františka Josefa na ten nejmizernější stupeň. Státní dluh vzrostl od roku 1848 až do roku 31. prosince 1867 na 3.547.273 655 zl 83½ kr. r. m. roční úroky z něho 127.718.147 zl. 93 kr. r. m.

Bída panuje po veškerých zemích k císařství rakouskému náležejících ta největší, zvláště v zemích koruny české, kdež obyvatelstvo musí ty největší daně platit et sice dle nynějšího rozdělení Rakouska odlesk díla to nynějšího státního ministra p. barona Bensta, bývalého státního ministra Saského, kdež země koruny české patří k jedné polovici říše tak zvané Císlajtanie⁴, platíme my veškerých státních daní 70 procent a druhá polovice říše tak zvaná Translajtanie platí 30 procent.

Následkem toho je národ nás vyssát do posledního krejcaru, tak že je to na denním pořádku, že lidé pro dluhy a pro nezaplacené daně exekuci vojenskou i civilní, zábavami majetku aneb zavíráním do vězení týraní jsou. Stav politický vnitřní i zevnitřní mizerný. Národnost naše zatlačována ve školách i v úřadech. Namáhání vlastenců našich domáháním se našich práv nesmírně a skoro marně.

Školství jest nesmírně omezené; na vyšších školách vyučování jest skoro výhradně německé; nižších reálků českých máme hrozně málo, vyšší reálku jenom jednu v Praze; cizí profesori, němci, lid zhovadilý, kteří na nás Čechy jen hanu kydají a pro svoje hlupství a bankrot ve své vlasti vhodného místa udržeti nemohli, jsou na naše vysoké školy, vládou rakouskou, dosazováni. A zde naše české studentstvo germanizuje.

Však bohudík, naše české studentstvo, je již úplně uvědomělé a nenechá se více poněmčiti, nýbrž stojí při každém hnutí národním skoro vždy v čele. Na úřady taktéž jenom němci aneb proněmčili Češi, kteří jsou horší oněch, za úředníky dávány bývají. Naše opoziční redaktori politických novin den co den pro články které se vládě nelíbí, souzení k těžkému žaláři na měsíce i na léta a ku ztrátě a kauzi až na tisíce zlatých, odsouzení bývají. Nejlepší naše politické časopisy jsou.

Svoboda, redaktor p. Josef Barák z Prahy, který nedávno světil jubalium, 101 trestního vyšetřování pro všeliké tiskové zločiny a přečiny a právě nastoupil trest dne 5^{ho} Července zatknut jsa ve svém bytu v 8 hodin ráno ještě v posteli, takže mu ani rozloučení se s otcem 70 let starým popřáno nebylo, na čas 10 měsíců těžkého žaláře zotřeseného postem a vše jenom pro to že napsal: Císař německému spolku barviřů (v některém městě německém) několik tisíc zlatých; a Císař nedaroval chudíně ve východních a jižních Čechách válkou panskou zuboženou a nyní skoro hladem hynoucí ani krejcaru.

Národní listy, politický denník; redaktor P. N. Tůma, majitel Dr. Ed. Grégr (dřívější redaktor). Právě odsouzen pro tiskový zločin rušení veřejného pokoje na 15 měsíců těžkého žaláře a ku ztrátě z kauce 2000 zl.

Hlas politický týdeník, redaktor velezasloužilý o vědu hospodářskou Dr. Kodým, muž 56 roku starý, odsouzen dne 4 Července pro zločin rušení veřejného pokoje na 5 měsíců do těžkého žaláře a ku ztrátě z kauce 2000 zl. Při tom ale ještě na každého několik soudních vyšetřování pro takové zlo- a přečiny čeká, tak že kdyby se to změnit nemělo, lidi ti by ani za léta z žaláři nevyšli.

Studentstvo české, pro každé osvědčení svobodomyšlného národního smýšlení houfně do vězení zavíráno a ze škol vypovídáno. Taktož se děje i s obecným lidem, tak že už na pouhé třeba křivé obžalování, člověk odsouzen bývá.

Dne 10^{ho} Května 1868 odbyval se (od rolníků Podřipských svolaný) první český meeting aneb politické shromáždění lidu pod širým nebem na patě posvátného Řípu v tu stranu k Rovnému. Asi 3000 lidu sešlo se kde v resoluci císaři podané, se vyslovili, že nebudou platit žádné daně, které není od našeho zemského sněmu na základě historického práva svolaného, povoleny, dále se žádalo ohrazení proti prodeji posledního zbytku našich korunních statků. V Meetingu odbyvala se slavnost odvezení základního kamene z posvátného Řípu pro národní divadlo v Praze. Při slavnosti této byl jsem i já členem výboru pro uspořádání jí, jakož sem i kámen ten koňmo do

³ Ledčické novinky, X. ročník, duben 2009. Útržek z článku I. Plickové „225 let evangelíků v Ledčicích“:

I díky tomu se podřipští „kacíři“ udrželi až do vyhlášení tolerančního patentu Josefem II. v roce 1781. Tehdy se ukázalo, že evangelická tradice má pevné kořeny. Vždyť ne nadarmo se říká: „Drží jak helvetská víra pod Řípem.“ Připomeňme si tajnou modlitebnu, která bývala v Ledčicích v čísle 4 dávno před tímto rokem.

⁴ Císlajtanie – Předlitavsko, území Rakouska-Uherska nacházející se na levé straně řeky Litavy, Translajtanie – Zálitavsko, území Rakouska-Uherska nacházející se na pravé straně řeky Litavy. Názvy území jsou odvozeny od německého názvu řeky Litavy - Leitha.

Prahy doprovázel. Lid náš co se týká náboženství, lpí až doposud na katolicismu.

Co se týče kněžstva, je jedno špinavější než druhé. Obojí se snaží aby lid udrželo v pobožnůstkařství a v jeho hlouposti aby ho mohlo ku svému prospěchu používat. Ovšem se jim (lid) vymknul strachu, poněvadž nám vláda dala náboženský zákon tak svobodomyšlný že takový ani v republice Švýcarské snad nemají. To je snad jediný dobrý zákon.

A tak sem vám pověděl naše strasti, jak je může ovšem jen prostý rolník jak já podat. Doufám ale, že brzo nastane veliký převrat Evropský, že bude naše království české samostatným, a že se zaskvěje hvězda národa našeho, jako skvěla někdy za panování slavného Jiříka z Poděbrad. Doufám a přeju Vám, potomkové moji, aby se Vám tu v naší drahé vlasti české lépe vedlo, nežli nám se vede. Buďte jen svorní, tím budete silní, a pak se domůžete všeho, čehož budete přát sobě.

Dodatek.

Letos, r. 1868 opět po dvou stoletích oslavovala se památka našeho velikého mučedníka a křisitele národa českého, mistra Jana Husa. Po 453 letech půtovali naši rodáci tam, kam byl oslavovaný mučedník náš, poslední svoji cestu konal, a kde od církevního vyvrhele, svatých to otců hanebně k smrti na hranici odsouzen byl.

Dne 4^{ho} Července odjížděli naši poutníci z Prahy do Kostnice. Dne 6 Července přišli poutníci naši na ono místo kde On, upálen byl. Zde pak odbývali se slavnostní řeči. Ale i u nás, odbývala se slavnost ta způsobem okázalým. V svatvečer dne 5. července slavnosti této, pálili sme, při velikém účastenství lidu, na vrcholu Řípu, slavnostní oheň, který se asi po dvě hodiny udržoval. Odtud pozorovali jsme po naší vlasti, na jih na východ i na západ 46 slavnostních ohňů, ale na straně severní, v krajině německé ani jeden. Při té příležitosti odbývali se na Řípu slavnostní řeči a zpívali se vlastenecké písně, mezi nimi „Hospodine pomiluj ny“ a husitskou. Asi o půl noci šel každý pokojně domů.

Vše to odbývalo se pod dohlídkou c. k. četníka který mezi námi s nasazeným bodákem na pušce se procházel.

Jaroslav Marsa, kronikář obce Spomyšl

Jan Karafiát, Ledčice a Říp

Až do dneška se dochovaly vzpomínky evangelického faráře a spisovatele Jana Karafiáta (1846–1929), autora pohádkových *Broučků*, který se přistěhoval do Roudnice nad Labem v létě roku 1870. Během svého ročního pobytu ve městě a následném krátkém působení v Krabčicích poznával nejen obyvatelstvo našeho regionu, ale také nádhernou a neopakovatelnou podřipskou krajinu. Rád podnikal dlouhé procházky, při nichž mnohokrát navštívil i ledčického faráře Kašpara. O tom všem pak po dlouhých letech ve svých pamětech mimo jiné napsal:

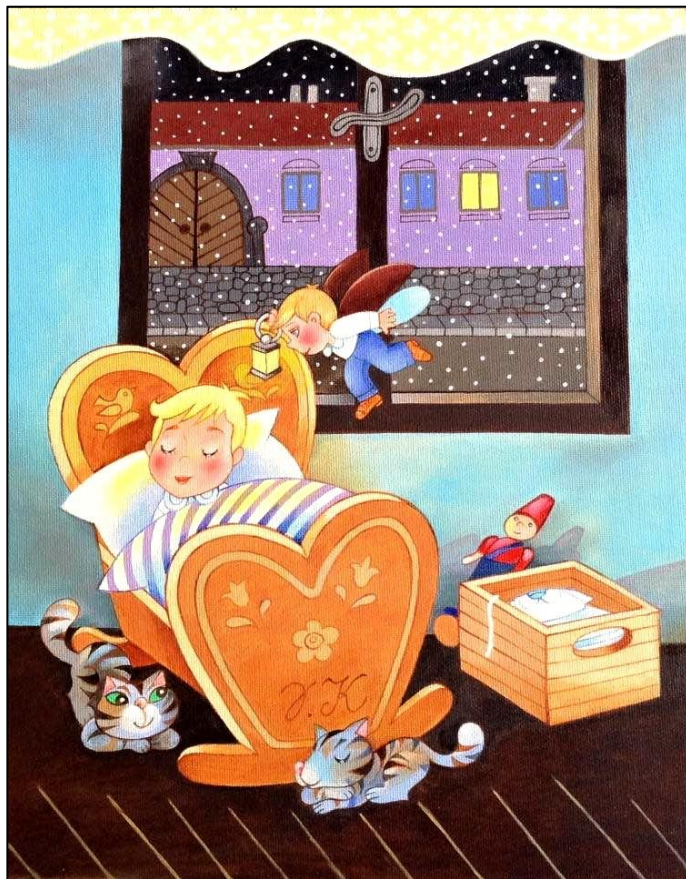
„V Roudnici mají dva převzácné obry, kterých jim nikdo popíratí nemůže. Předně mají staroslavný Říp. To pak není pouze historickými upomínkami a starobylými pověstmi opředená hora, ke které všecek český lid se zvláštní úctou vzhůru hledí. To jest česká hora, která si i u silného, zralého muže dokonalou úctu vynutí. Čím lépe ji zajisté znáte, tím více si jí vážíte. Dívejte se na Říp ze kterékoli strany, vždy znovu užasnete. I toté šířka, a hranatost a mohutnost! Toté síla a vznešenost, před níž se člověk naprosto ztrácí! To jest obr, ano král, který bez odporu přeširokému okolí vévodí.“

„Ten druhý pak obr, kterého v Roudnici nepopíratelně mají, jest ta jejich slavná řeka Labe, ten náš veletok, který nám jest nade všechny naše řeky a říčky a potoky a potůčky, ani těch nejzamílovanějších nevyjímaje. Tu se stále mlčky valí k dalekému moři ty ohromné spousty českých vod, po všech našich krajích a údolích nasbíraných; když pak po břehu v pravé náladě chodíte, tu se vám ty němé vlny často ozvou, šeptající pozdrav z toho českého kraje, ze kterého která posla naše vlast.“

Jan Karafiát přiznával, že nejvíce na něj zapůsobil celkový pohled na širší okolí, jehož dominanty tvoří vrcholky nedalekého Českého středohoří: „Ani mohutný Říp tenkrát tak mocně na mne nepůsobil, jako vzdálenější Milešovka a celé Středohoří, zvláště pak elegantně štíhlý a směle vystupující Hanšperk (Házmburk). A když jsem chodil na procházku po hřebetě pásma na sever k Roudnici běžícího, nad starou silnicí Roudnickou, odkudž bylo vidět všechny ty pěkné hory na levo i na pravo, dole pak v údolí tu a tam kusy stříbrného Labe, vyjímající se jako jezera, připadal jsem si, jako bych byl zas při půvabném Rýnu, u něhož jsem kdys studoval.“

Dostala jsem velmi krásný něžný obrázek, jehož autorkou je paní Vlasta Švejdvová. Ráda se o něj se čtenáři Novinek podělím. Paní malířka ho nazvala **Den, kdy se narodil Jan Karafiát**. A já dodávám: bylo to 4. ledna 1846. O pár let později, v letech 1870-1871, docházel k nám do Ledčic na evangelickou faru předčítat místním dětem svoje Broučky. Existuje o tom vcelku rozsáhlá zmínka v knize Ludvíka Láta **Na ledčické faře** (můžete si ji půjčit v naší bohatě zásobené knihovně). Velmi bych si přála, aby se obrázek líbil (stejně jako knížka) vám všem alespoň tak, jako mně.

IP

Ledčické století

Téměř v každém roce se vyskytne nějaké významné datum, které je vhodné oslavit, nebo alespoň připomenout. Zajímavé je, že do osudu naší země zasahovala „osmička“. I když hledat v číslovce na konci letopočtu nějaký hluboký smysl, je ošidné. Protože se to v české historii osmičkami opravdu jen hemží, profituje z toho letos prakticky celý mediální svět. O „osudových osmičkách“ se natočily televizní seriály, prakticky denně se o nějakém výročí dočteme v tisku. Z toho důvodu, jak se říká „letem – světem“, některé významné události jenom připomenu. Je na čtenářích Novinek, zda si v literatuře či na internetu najdou podrobnosti a objeví i něco navíc. Vybírala jsem jen ty „české osmičky“, které s sebou přinesly zvraty, osudové změny, krize či světlejší úhelne okamžiky naší historie. Tedy události, které směřovaly osudy země a nás dnes nutí k zamyšlení. Více jsem se pak zaměřila na události, mající vztah přímo k Ledčicím či Podřipsku. Snad tento „studijní materiál“ bude nám všem podmětem k tomu, abychom se více zajímali o místo, které je nám domovem. Toto pojednání v Ledčických novinkách vzniklo na popud některých místních studentů a žáků ZŠ, kteří dojíždějí do „městských“ škol. Jejich nápad mě velmi potěšil, protože je z něj zřejmé, že Novinky čte i ledčická omladina a že je vzala za své.

„Osmičky“ v české historii

- **658** - pravděpodobný rok úmrtí Sába, sjednotitele slovanských kmenů v boji proti Avarům
- **888** - pravděpodobný rok narození Vratislava I., otce svatého Václava a manžela kněžny Drahomíry*úmrtí knížete Bořivoje I., zakladatele českého státu, prvního historicky doloženého člena dynastie Přemyslovců, jinak manžela sv. Ludmily a děda sv. Václava
- **908** - podle tradice se ve Stochově (u Kladna) narodil kníže Václav, budoucí první patron země České
- **998** - „založení Mělníka“ kněžnou Emmou, manželkou Boleslava II. Pobožného
- **1108** - Přemyslovci vyvraždili Vršovce (ti sídlili mimo jiné na Podřipsku; jeden čas jim patřily i Ledčice)
- **1158** - kníže Vladislav II. korunován na krále, získal do znaku Země České jednoocasého lva se zlatou korunou, který nahradil černou plamennou orlici, znak Přemyslovců.
- **1198** - Přemysl Otakar I. získal dědičný královský titul i pro své potomky
- **1278** - smrt krále „železného a zlatého“ Přemysla Otakara II. (26. 8.) v bitvě na Moravském poli (bojoval proti Rudolfovi Habsburskému)*Tobiáš z Bechyně se stal pražským arcibiskupem, zasloužil se o nevídaný rozvoj svého sídelního města Roudnice
- **1288** - král Václav II. se ujímá vlády; razí stříbrné pražské groše, vyhledávanou měnu té doby
- **1328** - na Vyšehradě zemřela poslední Přemyslovna, Eliška (28. 9.)
- **1338** - byla zřízena Staroměstská radnice v Praze*byl zprovozněn nový most v Roudnici (stavitel Vilém z Avignonu) zničený později za 30leté války
- **1348** - založení Nového města pražského Karlem IV. (26. 3.) podle vzoru Jeruzaléma*založena univerzita, první vysoké učení ve střední Evropě*položení základního kamene k hradu Karlštejn (10. 6.)*zemřela první manželka Karla IV., Blanka z Valois (1. 8.)*mor („černá smrt“) zasáhl celou Evropu a v ní i České země a Moravu
- **1368** - v listinách je naposledy zmínka o Mistru Theodorikovi, autoru výzdoby kaple sv. Kříže na Karlštejně (byl to rok jeho úmrtí?)
- **1378** - smrt Karla IV., „Otce vlasti“ (29. 11.)*vlády v Čechách se ujímá Václav IV., prvorozený syn Karla IV.*Jan Očko z Vlašimi, arcibiskup pražský sídlící v Roudnici, potvrdil Roudnici městské výsady a založil Nové město roudnické, které si potom tuto svou podobu dochovalo až do 19. století.
- **1438** - korunovace Albrechta II. Rakouského za českého krále ve Svatovítské katedrále (29. 6.)
- **1448** - zemský správce Jiří z Poděbrad obsazuje Prahu, stává se správcem království, konsoliduje český stát
- **1458** - korunovace Jiřího z Poděbrad zvaného „Husitský král“ (2. 3.), první volený král u nás
- **1468** - začíná Česko-uherská válka proti uherskému králi Matyáši Korvínovi (končí r. 1478)
- **1488** - byla dostavěna věž chrámu svatých Petra a Pavla v Mělníku (stavitel Johann Spiess)
- **1518** - je vydána první samostatná mapa Českého království od lékaře Klaudyána z Mladé Boleslavi
- **1528** - obec Roudnice převzala panství roudnické do svého vlastnictví (25. 11.)
- **1618** - druhá Pražská defenestrace (23. 5.), počátek Českého stavovského povstání a třicetileté války
- **1628** - Obnovené zřízení zemské*švédská vojska obsadila Pražský hrad a odvezla odtud i z celých Čech mnoho cenností (např. i tzv. Dáblovu bibli)*Jan Amos Komenský emigroval z Čech (ve vlně nekatolických obyvatel)*zemřel Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, majitel Ledčic (kromě jiného)*Polyxena z Lobkovic věnovala sošku Jezulátka pražskému karmelitánskému kostelu a klášteru
- **1648** - ukončení tzv. Třicetileté války vestfálským mírem; mír zmařil plány Habsburků na ovládnutí Evropy
- **1738** - vydán robotní patent stanovující např. délku robotního dne na 10 hodin
- **1748** - vyšel tereziánský katastr, soupis pozemků podrobených zemské berni a dávkám
- **1798** - narození Františka Palackého, „otce“ českých dějin (zemřel 1876)
- **1818** - založení Českého vlastivědného muzea v Praze (15. 4.); iniciátorem byl hrabě Šternberk*,„nález“ Rukopisu Zelenohorského a Rukopisu Královédvorského (falza)
- **1828** - založeny Vítkovické železářny
- **1838** - hrabě Jiří Buquoy vyhlásil první pralesní rezervaci u nás
- **1848** - revoluční rok v Čechách (shromáždění ve Svatováclavských lázních, zrušení poddanství, vojenské obsazení továren, boje na barikádách, tábor lidu na Řípu...)*pokusy o demokratizaci řízení státu, požadavek všeobecného hlasovacího práva

aj.* František Josef I. císařem Rakousko-Uherským*Karel Slavoj Amerling uveřejnil svůj návrh na reformu školství (jeho pedagogický ústav „Budeč“ navštěvoval např. ledčický rodák, malíř Bedřich Nedoma)

- **1858** - vyhlášen prales Boubín*zemřel věhlasný vojevůdce, Jan Václav Radecký z Radče, který často pobýval v našem regionu
- **1868** - tábor lidu na Řípu (10. 5.)*české státotvorné požadavky*položení základního kamene k Národnímu divadlu*byla v manželském zákoníku poprvé zakotvena možnost rozvodu (církvní princip nerozlučitelnosti trvá stále)*nový branný zákon, ve kterém došlo ke zkrácení vojenské služby z 8 let na 3 roky*vznikl v Kralupech nad Vltavou ochotnický spolek Mravenec, předchůdce dnešní Scény
- **1878** - v hospodě u Kaštanu v Praze byla založena Československá sociálně demokratická strana dělnická
- **1888** - bylo založeno muzeum v Mělníku; patří k nejstarším v Čechách*nakladatel Otto začíná vydávat svůj Slovník naučný (23 dílů), do dneška největší české encyklopedické dílo*byl přijat zákon o povinném nemocenském pojištění (23. 2.)*zemřel předposlední český katovský mistr, Jan Pipper (50 poprav vražd a loupežníků)
- **1898** - na Velký pátek (8. 4.) došlo k tzv. Klapské katastrofě – posunu zemských desek u Libochovic*byla založena synem bývalého revolucionáře J. V. Friče Josefem hvězdárna v Ondřejově, roku **1928** ji Josef Frič věnoval státu* začala být k měření délky užívána dle Mezinárodní metrické konvence jednotková míra 1 m
- **1918** - vyhlášení Československé republiky (28. 10.), rozpad Rakouska-Uherska*Tomáš Garrigue Masaryk se stává prvním čsl. prezidentem (18. 10.)*byl stržen mariánský sloup, který od roku 1717 stál na Staroměstském náměstí (3. 11.)*pandemie tzv. španělské chřipky (onemocnělo 700 milionů lidí, zemřelo 20 milionů)
- **1938** - Mnichov (29.–30. 9.), okleštění Československa*uveden do provozu celosvařovaný ocelový most v Mělníku (20. 12.)*zemřel Václav Klement, rodák z Velvar, spoluzakladatel automobilky L&K (13. 8.)
- **1948.**- „Vítězný“ únor, počátek komunistické diktatury v ČSR*úmrtí (vražda nebo sebevražda?) Jana Masaryka (10. 3.)*úmrtí prezidenta Eduarda Beneše (3. 9.)
- **1958** - udělena první Nobelova cena českému občanu, akademiku Jaroslavu Heyrovskému
- **1968** - v lednu začalo tzv. Pražské jaro, snaha o reformování politického systému a demokratizaci společnosti*okupace Československa Sovětskou armádou a dalšími státy Varšavské smlouvy (21. 8.)*proběhla vlna tzv. hongkongské chřipky–pandemie s mnoha miliony nemocných*první transplantace srdce u nás – MUDr. Šiška
- **1978** - první československý kosmonaut, Vladimír Remek na Sojuzu 28 navštívil vesmír*byla otevřena Severojižní magistrála v Praze, nebláhé řešení, které odřizlo Národní muzeum od Václavského náměstí
- **1988** - vznikají první nezávislé iniciativy (Mírové hnutí Johna Lennona, České děti Hnutí za občanskou svobodu a jiné)*na veřejnosti vystupují disidenti v čele s Václavem Havlem; události směřují k pádu totalitního režimu*zemřel Miloš Václav Kratochvíl, spisovatel, příznivec a milovník Ledčic; většina jeho rodu je pochována na místním evangelickém hřbitově
- **1998** - nemocný prezident Václav Havel jmenuje přechodnou úřednickou vládu (Tošovský)*v předčasných volbách zvítězila ČSSD v čele s Milošem Zemanem*čeští hokejisté získali zlatou olympijskou medaili na OH v Naganu

„Osmička“ v historii Ledčic

- **1318** - *Witkonem de Rathssiniwssi, Baram de Ledczicz*, Vítek z Račiněvsi a Baram z Ledčic, jedna z prvních listin, kde se objevuje jméno obyvatele naší vesnice
- **1328** - (9. 9.) *Conventus Dogsans, locat villam Lethiscicz Predborio scolastio...* Drslav, probošt a Jindřich, děkan pražského kostela, ověřují listinu Dětricha, probošta a konventu doksanského kláštera určující poddanské dávky vsi Ledčice
- **1338** - *Johann de Ledczicz*,...Johan z Ledčic
- **1408** - (14. 9.) Mikuláš, probošt a konvent doksanského kláštera postupují Fránovi, někdejšímu písaři pražské konsistoře na 11 let ves Ledčice s dvorem za 400 kop grošů
- **1508** - ANNO DOMINI 1508 WUI ME FECIT BARTOLOMEUS NOMEN HABET IN NOVA CIVITATE FRAGENSI - EX HOC LAUS DEO PATRI OMNIPOTENM Léta Páně 1508 ten, jenž mě ulil, má jméno Bartoloměj na Novém městě pražském - jímž buď chvála Bohu Otci všemohoucímu. Nápis na jediném zvonu, který zbyl z původních tří, v kostele sv. Václava v Ledčicích.
- **1628** - umírá držitel Ledčic, Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkowicz
- **1648** - po uzavření vestfálského míru zůstalo v Ledčicích 7 osedlých, v Mělníku prý 15 lidí, v Roudnici zůstalo pouze 22 domů obydlených (55 domů opuštěných, 72 vypálených a rozbořených). Země byla zdecimována a téměř vylidněna. Ze 4 milionů obyvatel, kteří zde žili před r. 1618, zbyl milion. Z pražských 60 tisíc obyvatel zůstalo okolo 35 tisíc.
- **1788** - Ledčice byly přifařeny k Černoučku; po 30leté válce (od 17. stol.) k Račiněvsi. Ještě r. 1384 se píše o faře v Ledčicích
- **1848** - se po nezdařené revoluci v Praze v Ledčicích na evangelické faře skrýval Josef Václav Frič, napsal o tom ve svých Pamětech
- **1868** - (10. 6.) ledčičtí členové Selské jízdy, František Srba a Jaroslav Švehla, doprovázejí základní kámen z Řípu na stavbu Národního divadla do Prahy. V Ledčicích je kámen vítán velkým davem lidí a nápisem „Hvězd mnoho, vlast jediná“.
- **1886** - (30. 6.) byla provedena vůbec první inspekční návštěva školy v Ledčicích po jejím otevření
- **1888** - byl do věže kostela sv. Václava v Ledčicích instalován hodinový stroj vyrobený firmou HAINZ v Praze, stejně jako ciferník s římskými číslicemi a pozlacenými rafiemi. Stejná firma se o věžní hodiny stará i dnes.
- **1898** - narodil se amatérský ledčický písmák, Josef Cipr, který prý sepsal nedochovanou kroniku obce*od ledna tohoto roku se v Ledčicích začalo hrát divadlo. Tehdy bylo spolkem ŘIP zakoupeno divadelní jeviště za 65 zlatých.
- **1908** - byla před školou (8. 4.) zasazena Lípa Svatopluka Čecha

- **1918** - (6. 11.) se ledčičtí občané v plné parádě a s hudbou vydali na Říp „na oslavu české samostatnosti“
- **1928** - byl stávající spolkový ochotnický a zpěvácký spolek pojmenován Lumír a do jeho středu se přihlásil větší počet místních obyvatel*byla vyasfaltovaná tzv. císařská, nebo také hlavní či státní silnice (směrem Teplice), II/608
- **1938** - byl zakoupen Podporovacím a vzdělávacím spolkem ŘIP u příležitosti 40 let spolku a 20 let Československé republiky nový vyšíváný prapor, jehož Matkou se stala paní Purchartová*v květnu byla vesnice Ledčice za tzv. „malé mobilizace“ plná malých přepadových tanků čs. armády; ledčičtí rádi vítali naše vojáky a pečlivě se o ně několik dní starali*(25. 1. v úterý) byla v Ledčicích pozorována „polární záře“ nad Řípem. Ledčičtí původně měli za to, že „tam někde“ hoří. Už ve 22 hodin Československý rozhlas díky pracovníkům petřínské hvězdárny o úkazu informoval.
- **1948** - byly zasazeny břízy podél „okresní“ silnice od evangelické fary po náves
- **1968** - u tehdy nové samoobsluhy Jednota na návsi byla zasazena Lípa pražského jara nebo též zvaná Lípa svobody, později neznámým vandalem zcela poničená*byla vykradena škola*shořela stodola „za humny“
- **1978** - byla provedena demolice čp. 4, statku, který svého času plnil funkci tajné evangelické modlitebny pro široké okolí; byl zde prý velmi krásně zdobený dřevěný sloup s vyřezaným evangeliem. Nesměl být uchován, ale naopak jej „pohřbili“ do rybníka Dundáku za novou samoobsluhou*uskutečnila se přestavba hostince „Na cikánc“ – přestavba lokálu, rozšíření kuchyně, vybudování skladu potravin*byla provedena demolice domu čp. 49 (Husákův statek)*po velké průtrži mračen se celý střed obce ocitl pod vodou
- **1998** - firma Teplotechna Ostrava postavila při cestě na Safari vodojem; na stavbě vodovodu bylo v tomto roce proinvestováno 6 640 000 Kč, do dokončení v roce 1999 pak dalších 15 milionů. Vodovod stál celkem 22 milionů 925 tisíc korun*(26. 11.) byla starostkou obce zvolena Jiřina Michovská jako první žena v historii obce
- **2008** - byla dokončena práce na kanalizaci*realizována naučná stezka Praotce Čecha z Ledčic k Řípu* rekonstrukce veřejného osvětlení a elektrického vedení na Hajkově*zasíťování stavebních pozemků Lada – sever, Lada – jih*doplnění krytů na radiátory ve škole*práce na hřišti pro nejmenší děti
- **2018** - také letos, tak jako v jiných letech, se v Ledčicích bude pilně pokračovat v práci na jejich zvelebení, aby se tu žilo nám všem klidně, spolehlivě a spokojeně.

U příležitosti kulatého výročí naší republiky chystají Ledčice celý cyklus společenských a kulturních akcí. Jejich přehled bude postupně zveřejňován dostatečně včas tak, aby se jich mohl zúčastnit opravdu každý. Jednou z „akcí“ by mohl být i fotografický „stoletý příběh“ naší vesnice. Vybrala jsem ze svého archivu několik dobových snímků a ráda bych nasnímala též místa v dnešní podobě. Úmyslně jsem vyčlenila „zaldněné“ historické obrázky a chtěla bych v podobném duchu pořádit i ty současné. Proto velmi potřebuji a uvítám spolupráci všech obyvatel, kteří v tom kterém „koutě“ naší vesnice žijí. Vždycky bychom vyhlásili (určitě o víkendech) místo a hodinu setkání a zainteresovaní místní by vytvořili „hloučky“ před objektivem. Nemělo by to dlouho trvat, takže se nikdo příliš nezdržíme od svých obvyklých činností. Naopak, projevíme svou loajalitu a pevný vztah k obci, v níž žijeme a kterou máme rádi. Z pořízených fotografií bude U Cinků uspořádána řádná výstava. A možná, že za dalších sto let naši potomci udělají něco podobného...

IP

MARIE TIPPMANNOVÁ

Od smrti skoro zapomenuté žurnalistky, spisovatelky a političky Marie Tippmannové letos 25. ledna uplynulo už třiapadesát let. Téměř tři desetiletí žila kousek od Ledčic, v Lovosicích, ale i tak ji málokdo z nás zná, třebaže její životní dráha připomíná román... Byla to vskutku neobyčejná osobnost, statečná a inteligentní žena, kterou bychom měli vrátit do našeho povědomí. Marie Tippmannová se narodila 19. 9. 1886 v rodině „řídících“ ve Skutči. Její matka Marie Jadrná, rozená Přibyslavská (* 11. 9. 1858 ve Skutči, † 1936 ve Skutči), byla autorkou několika divadelních her hraných povětšinou na venkovských jevištích (např. činohra *Florida*) a beletrie (romány *Dvě sestry*, *Těžkou stopou* aj.). Přispívala také do *Rybičkovy památníku* a *Českého Východu*. Otec Jan Jadrný byl zprvu odborným učitelem, později ředitelem měšťanské školy. Skončil bohužel tragicky, že zoufalství spáchal sebevraždu v den svátku Adolfa Hitlera, když viděl, že i někteří Češi se zúčastní stavění slavobrán. Datum není nikde uvedeno, ale jde pravděpodobně o 17. 6. 1939.

Marie navštěvovala a absolvovala v letech 1897-98 průmyslovou školu v ústavu „Pöttingeum“ v Olomouci s velmi dobrým prospěchem. Poté studovala malířství na akademii v Mnichově (1907-1909). Ve svém životopise o tomto období píše: „V té době došlo v Lovosicích, kde se můj pozdější manžel v roce 1907 usadil jako český advokát, k národnostním třenicím, které v roce 1910, když Sokolům byl povolen zájezd do Třebenic, vyvrcholily v krvavou řež. Sokolové museli jet přes Lovosice a tam je očekávaly zástupy Němců z celého okolí. Sokolům přišli na pomoc cihláři z Reiserovy cihelny, ze Schwarzenberské cihelny a čížkovické cementárny. Řež, která následovala, měla za následek, že v Lovosicích přestalo být pro Čechy „útulno“ a já nechtěla, aby tam můj snoubenec zůstal sám. Opustila jsem studium v akademii a 7. listopadu 1910 jsme se ve Skutči vzali. Do akademie k dokončení studií jsem se již nevrátila.“ Domovské právo v Lovosicích získali manželé v roce 1919. Bydleli v ulici Dr. Kubitscky č. 24 (dnešní ulice 8. května), kde měl JUDr. Karel Tippmann pronajatou i advokátní kancelář. Marie v ní byla zaměstnána jako úřednice. Tady se také setkávala s lidmi

velmi potřebnými. Mužova klientela byla chudá a ona v kanceláři pracovala bezplatně. Proto začala psát, musela vydělávat, aby byli obstojně živi. O svých spisovatelských počátcích zaznamenala: „*Psát, psát, natahovat ruku pro hubené honoráře, na něž rodina čekala. Věděla jsem, že často slevuji z kvality, ale nikdy natolik, abych snížila, co jsem napsala, na bezcenný brak. Romány, které jsem považovala za nejlepší, jsem nezadala k vydání v časopisech ani magazínech, nechávala jsem je jako rezervu pro stará léta, až muž i já budeme v práci méně zdatní*“. Práce v kanceláři, domácnost, psaní a v roce 1912 narození dcerky Barborky jí znemožnily návrat do Mnichova k dokončení studia. Její manžel JUDr. Tippmann byl o dvanáct let starší a po celý svůj pobyt v Lovosicích bojoval za český ráz lovosického okresu. Jeho paní mu v tomto vlasteneckém působení vydatně pomáhala. Okamžitě se zapojila do života české menšiny a jejího boje o existenci českého pohraničí. Stála v jejím čele až do posledního dne před okupací. V období I. světové války byl JUDr. Tippmann od jejího začátku až do konce politickým vězněm; jeho žena zůstala s dětmi sama. V jednom úředním dobovém spise je uvedena tato její charakteristika: *Marie Tippmannová, manželská, úplně zachovalá, čtení a psaní znala, katolička, národnosti české, dvě děti manželské*. V téže době se spisovatelka dostala do vážných nepříjemností. V létě na veřejné protestní schůzi proti jednání Rakouska v roce 1917 v Třebenicích, kde se sešlo všechno české obyvatelstvo z okolních vesnic, pronesla výrok, že *Čechové úpí ve spárech dvouhlavého orla*. Přítomni zde byli zástupci všech politických stran, za Sociální demokracii Astl, za Státoprávní stranu Sokol, za Národní socialisty Klofáč. Marie Tippmannová byla vybrána jako mluvčí všeho obyvatelstva Národní jednotou Severočeskou. Napsala o tom: „*Nadšení bylo veliké, a když se prsty zvedly k přísaze: NEZRADÍME!, pan komisař schůzi rozpustil a já byla dva dny na to volána k výslechu, souzena pro pobuřování, pro urážku rakouského státu, který jsem nazvala macechou a odsouzena. Odvolala jsem se ovšem, a zastali se mne v tichosti všichni ti zástupci různých stran. Spisy se ztratily, odvolání nemohlo být vyřízeno, hledali je a našli až po převratu, kdy mi byl trest slavnostně z rejstříku vymazán. Nebylo to hrdinství, byla to jen spontánní obrana, nemluvila jsem za sebe, ale za tisíce ujařmených, kteří trpěli dvojím nápor, sociálním a národním*.“ Až do konce války v roce 1918 byla Marie Tippmannová pod policejním dozorem.

V „převratových“ dnech se JUDr. Tippmann vrátil z vězení. Tehdy také byla do čela města Lovosice jmenována dvanáctičlenná správní komise. Předsedou této komise byl na první schůzi 18. 12. 1918 jmenován právě on. Až do řádných voleb v roce 1919 pak vykonával funkci prvního starosty města Lovosice po vzniku Československé republiky. I paní Marie byla v nové republice politicky činná - v roce 1926 se stala vedoucí národně demokratických žen v Lovosicích a 16. září 1931 byla povolána do Zemského zastupitelstva pro Zemi českou za Československou národní demokracii. Přestože měla sama dvě děti, angažovala se ve prospěch cizích. Pracovala při Okresní péči pro mládež v Lovosicích a Litoměřicích, kde si vysloužila přízvisko „*máma Tippmannová*“ díky své velké lásce k dětem, k cizím, ke svým, k známým i neznámým. Svému stálému styku se světem dětí vděčila za to, že navzdory životu svízelnému a plnému těžkých zkoušek si zachovala radostnou víru v lidi i svět, a schopnost psát pozitivně a laskavě. Společně se svým mužem nadále bojovala o český ráz lovosického okresu - byla členkou Hraničářského komitétu. (Při jejich příchodu do Lovosic bylo v okrese 27 procent přihlášených Čechů, před okupací již 49 procent). To jim ale po zabrání pohraničí přineslo velké potíže. Marie o tom napsala „*... můj muž na přímý pokyn Národní rady zůstal na svém místě, aby byl nápomocen při plebiscitu; neopustil Lovosice, ale ve shonu, který nastal, když byl plebiscit odvolán, nebylo mu to oznámeno. Zůstali jsme na místě do poslední chvíle a utekli v noci 15. 3. 1939 (když už přicházelo německé vojsko) k příbuzným do Libochovic. Nevzali jsme s sebou nic, kromě tří obrazů. V Lovosicích jsme nechali kromě celého zařízení, nábytku, šatů a prádla, prostě všeho, i knihovnu, vlastně náš jediný skutečný majetek. Manžel ovládal několik jazyků, v knihovně byly knihy české, francouzské, ruské, německé a anglické. Okupanti jich odvezli, když otevřeli byt, dvě nákladní auta. Při útěku nesl manžel v batohu na zádech nejmilejší knihy*.“ Spisovatelka tak přišla o všechny své knihy (sháněla je po osvobození v antikvariátech, ale většinu z nich marně), zůstaly jí pouze rukopisy v nakladatelstvích. Rodina se z Libochovic odstěhovala do Neveklova u Benešova, ale odtud se musela opět vystěhovat, neboť ve zdejšímu katastru byla zřízena stělnice SS. Během okupace se manželé stěhovali celkem pětkrát. Rodičům pomáhala svými úsporami dcera, JUDr. Barbora Tippmannová, úřednice Škodových závodů. Jinak žili z prodeje obrazů a hlavně je živily honoráře za vydávané knihy a články v časopisech. Nakonec zakotvili v Hradci Králové, kde doktor Tippmann koupil kancelář bez klientely po zemřelém JUDr. Janků, při které byl byt. Advokátní komora mu v Hradci nabídla i místo, ale těžká choroba mu práci překazila. Ještě za okupace JUDr. Karel Tippmann zemřel. Určitě mu přitížila skutečnost, že byl syn Karel, také vystudovaný právník, nejprve totálně nasazen, později vyšetřován v pražském Petschkově paláci a poté i uvězněn. Lovosičtí Sokolové jemu a ostatním zemřelým ve válce věnovali při výborové schůzi 5. září 1945 pietní vzpomínku. Dr. Tippmann byl navíc dlouhá léta členem Tělocvičné jednoty Sokol Lovosice a po mnoho let i členem nebo předsedou rozhodčí komise Sokola.

Po roce 1918 přispívala Marie Tippmannová do časopisů a magazínů vydávaných Melantrichem (*Hvězda, List paní a dívek, Večery pod lampou* aj.). Vydala přes šedesát románů pro dospělé a pro děti. Nebyla autorkou tzv. velké literatury - psala pro děti a ženy příběhy, které mají dávat radost, vnuknout soucit a lásku k bližnímu. Knihy jí, jak uváděla, přinesly lásku čtenářů a mnoho děkovných dopisů. Za svou literární činnost obdržela několik cen. Oceněny byly její fejetony „*Pohled přes plot*“ a „*Komíníček*“ v *Národních listech*. V soutěži o nejlepší lidový román získala druhou cenu za román „*Šerem k úsvitu*“. Byla členkou Syndikátu českých spisovatelů; do Svazu československých spisovatelů se při jeho založení nepřihlásila, protože ležela na klinice po operaci žaludku. Po smrti manžela se paní Tippmannová odstěhovala do Ústí nad Labem ke své dceři JUDr. Barboře Duškové, která pracovala na Městském národním výboru. V pohraničí se usadil také její syn JUDr. Karel Tippmann. V ulici, v níž bydlela, byla pro všechny „*babička Tippmannová*“. Kromě důchodu jí byla Českým literárním fondem udělena podpora. Jak sama napsala, nouzi netrpěla, ale byla nemocná a odkázaná na pomoc druhých. Zemřela 25. ledna 1965. Její knihy se dlouhý čas nevydávaly. V devadesátých letech se o to pokusilo nakladatelství Ivo Železný v edici *Večery pod lampou*. Byly to například knihy *Drsné hedvábí, Hnízdo nad mořem, Kamenitou cestou* a další. Paní Tippmannová jich ale „poslala do světa“ mnohem více – zmíním alespoň některé: Ať a její přátelé, Duli, František - Atin bratr, Květ z chudé zahrádky, Ať a František, Holýma rukama, Markétčino vítězství, Čistý pramen, Zvířátka vypravují, O neposedném andílku, Sestřičky, Cizí dítě. (zdroj: internet) Škoda, že žádnou z nich nelze dohledat v naší ledčické knihovně. Velmi ráda jsem je četla a provázely celé moje dětství. Jen mě mrzí, že je dnes už nemám.

IP